

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Mr. Con. Skedros
999 South 15th East
Salt Lake 5, Utah.

THE ORTHODOX OBSERVER

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
ΙΔΙΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ	146
ΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ; 'Υπό τοῦ Σεβασμιωτάτου 'Αρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ	147
ΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΥΝΟΔΟΝ 'Υπό Β. Γ. Βα- σιλειάδου, Δ.Ο.Θ.	149
ΙΤΗ (Poem) By Athena Dallas	150
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ — I 'Υπό Ξενοφώντος Διαμαντοπούλου	151
ΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΚΛΗΡΟΥ — IV 'Υπό τοῦ Θεοφιλ. 'Επισκόπου 'Ελαίας κ. 'Αθηναγόρα	153
ΚΑΙΑ ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ	155
ΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ('Η 'Εκπαίδευσις τῶν Κατη- χητριῶν—Τὸ Συνέδριον τῆς Γ.Ο.Υ.Α.—'Εβδομάς Χριστια- νικῆς 'Εκπαιδεύσεως—Συνεδρίον 'Εφοριῶν τῶν 'Εκκλη- σιαστικῶν Κολλέγιων)	157
WHAT MAKES US GREEK ORTHODOX CHRISTIANS? By Rev. Anthony Coniaris	159
THE MAKINGS OF A PERMANENT DECISION By Rev. C. N. Dombalis	161
OTHER, WHERE IS MY BELIEF? By Freida Pitsios	162
ΕΑ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ» ('Ιερά 'Αρχιεπισκοπή —Διεύθυνσις Παιδείας—Κατηχητικὸν Γραφεῖον—'Ακαδη- μία 'Αγίου Βασιλείου—'Ορθόδοξος Παρατηρητής—Γη- 'Επισκοπικὴ Περιφέρεια—BFC NEWS—Κίνησις Φιλοπτώ- χων)	163

... Therefore I believe the words of saints when praying are charged with great power, especially when they pray with the spirit and the understanding. This power is like a light issuing from the mind of him who is praying; and leaping from his lips such prayers by the grace of God utterly destroy the intellectual poison deriving from evil sources in the minds of those who neglect prayer and ignore the injunction: "Pray without ceasing".

Origin

"Holy Fire" by R. Payne, Page 62

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Παιδικές Προσευχές

Οὐράνιε Πατέρα μου:

Ἡ παιδική μου ψυχὴ γυρίζει σὲ Σένα αὐτὴ τὴν ὥρα, ὅπως τὰ μπουμπούκια τῶν λουλουδιῶν ἀγαποῦν νὰ γυρίζουν στὸν ἥλιο.

Θέλω ἡ πατρικὴ σου καλωσύνη νὰ ἀφήσῃ τὸ Ἅγιο φῶς σου νὰ ὀδηγῇ τὰ βήματά μου.
Θέλω νὰ μὲ ζεσταίνει πάντα ἡ πνοὴ τῆς ἀγάπης Σου.

Θέλω ἡ Ἁγία σου Σοφία νὰ μὲ φωτίξῃ νὰ μαθαίνω τὰ μαθήματά μου, νὰ ἀγαπῶ τοὺς καλοὺς μου γονεῖς, νὰ σέβωμαι τοὺς δασκάλους μου, καὶ νὰ ἀγαπῶ καὶ ἐκτιμῶ τοὺς συμμαθητάς μου.

Ἐνα ἀπλὸ παιδάκι σὰν καὶ μένα γονατίζει μπροστὰ σὲ Σένα τὸν Δυνατὸ καὶ Ἅγιο, γιὰ νὰ τοποθετήσῃ στὰ χέρια σου μὲ ἐμπιστοσύνη τὴν προσευχούλα του αὐτῇ.

Ἑ. Χατζηεμμανουήλ

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Μετὰ μεγάλης λύπης ἐπληροφορήθη τὸ Πανελλήνιον τὴν αἰφνιδίαν σοβαρὰν ἀσθένειαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου.

Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς προτρέπει πατρικῶς κληρὸν καὶ λαόν, ὅπως εἰς τὰς πρὸς Κύριον ἐντεύξεις των ἀναμνησκωνται τὸν ἀσθενοῦντα Ἀρχιεπίσκοπον, εὐχόμενοι ὑπὲρ τῆς ταχείας ἀποκαταστάσεως τῆς υγείας αὐτοῦ πρὸς συνέχισιν τοῦ ἔργου του ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος.

"Love is the foremost of all excellent achievements and the first of the commandments of the Law. Love is the life of God, and it cannot be otherwise, since perfect beauty is necessarily lovable to those who recognize it; and out of this recognition comes love. The insolence of satiety cannot touch this perfect beauty, nor can satiety ever put a stop to man's power to love what is entirely beautiful: and so the life of God consists in the eternal practice of love; and this life is wholly beautiful, possessed of a loving disposition toward beauty and never receiving any check in the practice of love. And because it is boundless, love shall never cease."

Gregory of Nyssa

OBSERVER

Established 1934

Vol. XXIII July 1957 44

A monthly record of the news, the work and the thought of the Greek Orthodox Church in America, published under the auspices of the Greek Archdiocese.

EDITOR:

EMM. HATZIEMMANUEL

The ORTHODOX OBSERVER is published monthly by the Greek Archdiocese Publications Association, at Garrison, N. Y.

"Reentered as second class matter May 21, 1953, at the Post Office at Garrison, N. Y., under the Act of March 3, 1879."

Subscriptions in the United States: For one year \$4.00—for two years \$7.00.

Other Countries \$4.50 per year. 40 Cents a copy.

Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 10th day of the month for issue dated the following month.

CHANGE OF ADDRESS AND RENEWAL ORDERS are to be sent to: ORTHODOX OBSERVER, St. Basil's Academy, Garrison, N. Y.; or: Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York, N. Y.

Please allow one month for change of address and renewal orders to become effective.

To insure accuracy of changes of address, please include present address together with your new address.

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ

Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ.

Ο πρῶτος Ἱεραπόστολος ὑπῆρξεν ὁ Σωτὴρ κόσμου, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἔργον καὶ ἀπολή Του ἦτο ἡ ἀναγέννησις τῶν ἀνθρώπων καὶ ψυχική των σωτηρία, διὰ τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἐσσεώς Του. «Μετανοεῖτε» ἦτο ἡ πρώτη λέξις, ἡ ἐξηλθεν ἀπὸ τὸ πᾶν ἄνθρωπον στόμα. «Ἀκούθει μοι» ἦτο ἡ ἑτέρα προτροπή πρὸς ἐκείνους, ἡ ἐδείκνυον σημεῖα μετανοίας καὶ πνευματικῆς ἀναγεννήσεως. Μὲ αὐτὴν τὴν μέθοδον ἐκέρχεν ὁ Πρῶτος Ἱεραπόστολος, τοὺς συνεχιστάς τοῦ ἔργου καὶ τῆς ἀποστολῆς Του, τοὺς μαθητάς καὶ ἀποστόλους Του. Εἰς ἐξ αὐτῶν, πού ἔγινε ὁ ἀγαλύτερος τῶν ἱεραποστόλων ὅλων γενικῶς ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀποτελεῖ κλασικὸν παράδειγμα τοῦ ἁγίου καὶ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ τῆς ἱεραποστολικῆς δράσεως. Ὑπῆρξε διώκτης τοῦ Χριστιανισμοῦ φανατικώτατος βλάσφημος δὲ καὶ ῥητορικός, κατὰ τὴν ἰδικήν του ὁμολογίαν, πρὸς τὴν θαυματουργικὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἔξω ἀπὸ τὴν Δαμασκόν. Μὲ τὴν μεγαλυτέραν βαναυσότητα ἐφέρετο πρὸς τοὺς χριστιανούς, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, κακοποιῶν, προπηλακίζων καὶ ἀκακρίτως δέρων καὶ ρίπτων αὐτοὺς εἰς τὰς φυλάκας. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του μετανοεῖ συντριμμένος καὶ τεταπεινωμένος ἐνώπιον τοῦ Ἀγίου. Καὶ ἔκτοτε ἀποφασίζει νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ πόδας τὸν Χριστόν. Ὁ Παῦλος ἐπραγματοποίησε τὴν ὑπόσχεσιν καὶ τὴν ἀπόφασίν του. Ἐφθάσε δὲ μέχρι τοῦ σημείου, πού δι' ὅλους τοὺς χριστιανούς τῶν μετὰ ταῦτα ἐποχῶν καὶ ἐν αἰώνων ἀπετέλεσε τὸ ἰδεῶδες τῆς μιμήσεως καὶ τῆς ἀκολουθίας τοῦ Χριστοῦ: τῆς συντασσσεώς του μετὰ τοῦ ἀντικειμένου τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης καὶ ἀγάπης του, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ῥητορικῶς συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ ὁ ἐν ἐμοὶ Χριστός. «Ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν σπέρματι ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ».

Αὐτὴ ἡ συνταύτισις τῆς προσωπικότητός μας μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἦτο, ὡς γνωστόν, τὸ ἰδεῶδες ἢ μᾶλλον καὶ τὸ αὐτονόητον καὶ παραδεγμένον διὰ τοὺς πρῶτους Χριστιανούς. Αἰσθάνεται σελίδες τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων

ὁμιλοῦν περὶ αὐτῶν. Μῦρον εὐωδίας πνευματικῆς, τῷ ὄντι, ἀναδίδεται ἀπὸ αὐτάς. Ἡ ἀγάπη, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἦτο ἐνθρονισμένος εἰς ὅλων τὰς καρδίας. Ἔζων τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἡ καθημερινὴ δὲ αὐτὴ βίωσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦτο καὶ ἡ ἐκδήλωσις τῆς σχέσεώς των πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τοὺς ἔξω. «Ἦσαν προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καὶ ταῖς προσευχαῖς». Τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλανθρωπίας ἦσαν οἱ ἀναπόφευκτοι καὶ βεβαιότατοι καρποὶ τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς των μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δὲν ἦτο δυνατόν παρά, κατόπιν τοιαύτης ἐντατικῆς καὶ ἐσωτερικῆς μιμήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ ἔχουν «ἅπαντα κοινὰ» καὶ νὰ διαμερίζουν «τὰ κτήματα καὶ τὰς ὑπάρξεις πᾶσι καθ' ὅ,τι ἂν τις χρεῖαν εἶχε».

Τὸν ἴδιον δρόμον ἠκολούθησαν ὅλοι οἱ πραγματικοὶ ἀναμορφωταὶ τῆς κοινωνίας. Ἡ ἀνακαίνισις τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου ἦτο ὁ ἀντικειμενικὸς καὶ διὰ τὴν καὶ ὁ ἀποκλειστικὸς στόχος καὶ σκοπὸς των. «Οὐ βάλλουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς... ἀλλὰ βάλλουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινοὺς, καὶ ἀμφότεροι συντηροῦνται». Ἡ βελτίωσις τῆς κοινοτικῆς, τῆς ἐθνικῆς καὶ διεθνούς ζωῆς καὶ διαβιώσεως ἀναμφισβητήτως θὰ προέλθῃ ἀπὸ τὴν ἔμπρακτον ἐφαρμογὴν τῆς θρησκείας τῆς ἀγάπης, δηλονότι τοῦ Χριστιανισμοῦ. Θὰ ἐκδηλωθῇ, ὅμως, ἐνεργῶς, καὶ εὐεργετικῶς θὰ δράσῃ ἡ ἀγάπη, ὅταν τὴν ἀσκοῦν, τὴν αἰσθάνωνται, τὴν ἐκδηλώνουν ἄνθρωποι, πού τὴν ἐδέχθησαν εἰς τὸ ἀνακαινισμένον ἐσωτερικόν τους. Ἡ ἀνακαίνισις αὕτη τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ μεγάλη καὶ κρᾶζουσα ἀνάγκη τῶν ἡμερῶν μας. Αὐτὴν δὲ θὰ τὴν ἐπιτύχουν καὶ πραγματοποιήσουν ὅχι μόνον οἱ κληρικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ λαϊκοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ὁγδοήκοντα, μέχρι τῆς σήμερον, πρόσωπα, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἐδέχθησαν τὴν ἐκκλησίαν, πού ἀπηύθυνε πρὸ τινων ἐβδομάδων ἡ Ἀρχιεπισκοπή, καὶ ὑπεσχέθησαν νὰ προσφέρουν τὴν βοήθειάν των εἰς τοὺς κατὰ τόπους εὐλαβεστάτους ἱερεῖς μας. Ὁγδοήκοντα Ἑλληνορθόδοξοι, Ἑλληνοαμερικανοὶ καὶ Ἑλληνοαμερικαν-

νίδες, ἐνετάχθησαν εἰς τὸ νεωστὶ ἰδρυθὲν τάγμα τῆς λαϊκῆς ἱεραποστολῆς τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς. Θὰ αὐξηθῇ δὲ ἀκόμη περισσότερο ὁ ἀριθμὸς τῶν λαϊκῶν μας τούτων ἱεραποστόλων, ὅταν ἅπαντες οἱ εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, ὅλων τῶν κοινοτήτων μας, κινητοποιηθῶν καὶ ἀναπτύξουν τὴν ἐγκύκλιον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἕκαστος πρὸς τὸ ἐκκλησιασμὰ του, διὰ τῆς ὁποίας προσεκαλοῦντο οἱ εὐσεβεῖς καὶ δὴ καὶ συνειδητῶς θρησκευόντες ἐκ τῶν Ἑλληνορθοδόξων μας νὰ ἐνταχθῶν εἰς τὸν εἰρηνικὸν στρατὸν τῆς ἀντιστάσεως καὶ καταπολεμήσεως τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ψυχικῆς ἀναγεννήσεως τοῦ χριστεπωνύμου μας πληρώματος. Τὰ δύο δὲ ταῦτα θὰ τὰ ἐπιτύχουν, ἐπαναλαμβάνομεν καὶ τὸ λέγομεν καὶ πάλιν, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν πρωτοπόρων μεγάλων ἱεραποστόλων, ἄνθρωποι χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι προσευχόμενοι, μελετῶντες τὰς Γραφάς, προσερχόμενοι τακτικῶς εἰς τὰ δύο μεγάλα ἀνακαινιστικὰ μυστήρια τῆς ἐξομολογήσεως καὶ τῆς Θ. Κοινωνίας καὶ ἐμπράκτως ἀποδεικνύοντες τὴν ἀγάπην, τὸ κεφάλαιον ὅλων τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν.

Ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ἡμῶν, ὁ Πρῶτος Ἱεραπόστολος, ἔζη κατὰ τὴν ἐπὶ γῆς σταδιοδρομίαν Του ἡνωμένος, καὶ ὡς τέλειος ἄνθρωπος, διὰ τῆς προσευχῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ Πατρός. Ὁ πιστῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως ἀκολουθήσας τὰ ἴχνη τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, Παῦλος, τριετίαν ὀλόκληρον, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του, ἀφιέρωσεν εἰς τὴν διὰ τῆς προσευχῆς, εἰς τὴν ἀραβικὴν ἔρημον, προετοιμασίαν τοῦ διὰ τὴν τρισεγίστην ἀποστολήν του, τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ εἰς ὀλόκληρον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον. Ἐκεῖ καὶ τότε, διὰ τῆς προσευχῆς εἶχε τὰς «ἀποκαλύψεις καὶ τὰς ὁπτασίας» Αὐτοῦ τούτου τοῦ Σωτῆρος, πού αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀμέσως καὶ αὐτοπροσώπως ἐπληροφόρησε τὸν Παῦλον μέχρι καὶ τῶν λεπτομερειῶν τὰς μεγάλας ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Ἡ τριετία αὕτη ἔδωκεν εἰς αὐτὸν πείραν προσωπικὴν τῆς τεραστίας δυνάμεως τῆς θείας προσευχῆς. Καὶ διὰ τοῦτο, μετὰ ταῦτα, κατὰ τὰς περιπετειώδεις, ἀλλὰ καὶ ὄντως σωτηριώδεις ἀποστολικὰς περιουσίας του, τὴν προσευχὴν καὶ τὴν προσωπικὴν του καὶ τῶν προσηλύτων του εἶχεν ὡς ὄπλον πανίσχυρον καὶ ἀκαταγώνιστον κατὰ τῶν ἐμποδίων καὶ προσκομμάτων τὰ ὁποῖα συνήντα καὶ ἀντιμετώπιζεν ἐπὶ τῆς ἱεραποστολικῆς ὁδοῦ του. «Προσεύχεσθε καὶ περὶ ἡμῶν ἀδελφοί», «προσευχόμενοι ἅμα καὶ περὶ ἡμῶν», εἶναι ἐκφράσεις συνηθέσταται εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Παύλου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει καὶ τὸ περίφημον

ἐκεῖνο «ἀδειαλείπτως προσεύχεσθε» τῆς Α' πρὸ Θεσσαλονίκης ἐπιστολῆς. Ἡ προσευχὴ πρέπναι εἶναι τὸ διακριτικὸν γνώρισμα καὶ τὸ πολυτιμον καὶ ἀπαραίτητον ἐφόδιον καὶ τῶν λαϊκῶν μας ἱεραποστόλων ἐν Ἀμερικῇ, δεδομένου, ἁλωςτε, καὶ γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἄνευ προσευχῆς δὲν ὑπάρχει ἐσωτερικὴ ζωὴ καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ τίποτε τὸ πνευματικόν.

Ἡ μελέτη ἔπειτα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ πρέπναι εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύντροφός μας, προκειμένου νὰ ἐπηρεάσωμεν τὸ περιβάλλον μας καὶ τὸ ὠθήσωμεν καὶ ἐλκύσωμεν εἰς τὴν μίμησιν τοῦ Χριστοῦ. Τροφῆς πνευματικῆς, τακτικῆς καὶ καταλλήλου ἔχει ἀνάγκην ὁ κάθε χριστιανός. Διότι ὅπως ἀδυνατεῖ, μαραίνεται καὶ φθίνει ὁ σωματικὸς ὀργανισμὸς ἄνευ ὑλικῆς τροφῆς, τοιοῦτο τρόπον καὶ ὁ ἐσωτερικὸς μας ἄνθρωπος περιέρχεται εἰς πτωχείαν, εἰς ἔνδειαν, καταντᾷ ἀδύναμος καὶ ἀτροφικὸς, ἄνευ καταλλήλου καὶ συστηματικῆς πνευματικῆς τροφοδοσίας. Ἡ πνευματικὴ τροφή διὰ τὴν ἐνδυνάμωσιν καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀκμαίαν τοῦ πραγματικοῦ μας ἀνθρώπου ἢτοι τοῦ ἐσωτερικοῦ, εἶναι τὰ «σεμνά, τὰ προσφιλῆ, τὰ εὐφρημα, τὰ ἐνάρετα καὶ ἀξιέπαινα» ἀκροάματα καὶ ἀναγνώσματα. Ἡ παντὸς εἵδους ἀθλιογραφία καὶ «ρυπαρογραφία» τὰ κερὰ τὰ πού εἶναι τῶν χοίρων ἢ τροφή, εἶναι τὰ ἀναγνώσματα τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου τοῦ του. Αὐτὰ ἐκτρέφουν τὴν ὑλιστικότητα καὶ τὴν σταθεράν καὶ συνεχῆ ροπὴν τοῦ πρὸς τὸν ἐγώ, τὸν ἑαυτὸν καὶ τὸν ἡδονισμόν. Θὰ τὸν ἐλκύσουν πρὸς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ μόνον ἄνθρωποι τρεφόμενοι πνευματικῶς μετὰ ἐποικοδομητικὰ βιβλία, μετὰ τὴν πατερικὴν φιλολογίαν, πού ἀποπνέει τὸ εὐωδέστατον ἄρωμα τῆς ἐντατικωτέρας πνευματικότητος καὶ πρὸ πάντων μετὰ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ τὰς Ἀγίας Γραφάς. Εἶναι ὀρθοτάτη ἡ συνήθεια νὰ μελετᾷ καθ' ἑκάστην ὁ κάθε συνειδητὸς χριστιανός, ὅπως ἰδιαίτερος ἐκεῖνος, πού θέλει ἔχει ἐνταχθῇ εἰς τὸ τάγμα τῶν λαϊκῶν ἱεραποστόλων, μίαν ἢ δύο σελίδας καὶ τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ λαϊκὸς ἱεραπόστολος θὰ καταφεύγῃ εἰς τὰ δύο ἀγιώτατα μυστήρια τὴν ἐξομολόγησιν καὶ τὴν Θ. Κοινωνίαν, πού κατὰ τρόπον συγκεκριμένον καὶ πραγματικὸν μᾶς συνδέουν μετὰ τὴν Παναγίαν Προσωπικότητα, πού ἀποτελεῖ τὸ περιεχόμενον τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ Ἀείζων Σωτήρα μας Ἰησοῦν Χριστόν. Εἰς τὴν ἐξομολόγησιν Αὐτὸς ὁ Χριστὸς διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου Του συγχωρεῖ τὰς ἁμαρτίας μας. Διότι

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 154)

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΥΝΟΔΟΝ — I

Υπό τοῦ κ. Β. Γ. Βασιλειάδου, Δ.Ο.Θ.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ χωρὶς προβλήματα θὰ ἦτο νεκρά. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ὁμοσπονδιακὴ καὶ διοικητικὴ, ἐνταίᾳ ἐν τῇ πίστει καὶ ἠνωμένη ἐν τῇ ἀγάπῃ, εἶναι Ἐκκλησία ζῶσα, μὲ πλήρη ἐπίγνωσιν προβλημάτων. Τῆς, τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζει μὲ ρεαλισμὸν καὶ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας, προσφέρουσα καὶ ἀποδίδουσα ἀκόμη νέφη μαρτύρων.

Ἀλλ' ἔχει καὶ προβλήματα διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ Πανορθόδοξος συνειδησις. Διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἐσωτερικῶν, μεγάλων προβλημάτων τῆς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει δημιουργήσει καὶ ἔχει διερεῖσαι καὶ ἐπιβάλλει εἰς ὅλον τὸν χριστιανικὸν κόσμον—ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ εἶναι διὰ τοῦτο εὐγνώμων πρὸς τὴν—μέθοδον δοκιμασθεῖσαν καὶ ἀποδοκιμασθεῖσαν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ Οἰκουμενικὴ Μέθοδος.

Ἀρκεῖ νὰ ἀνοίξῃ κανεὶς μίαν, ἑξῆς καὶ στοιχειώδη Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, οἰοῦντιν ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, καὶ εἰδικῶς ἡ Ἑλληνική, ἔσχε παρὰ Θεοῦ τὸ μέγα προνόμιον νὰ ἰδρύσῃ τὸν θεσμόν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ κατέβαλεν ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ἀποστολικὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἀποστολικὴν ἐξουσίαν, οἱ ὁποῖοι ἀντιτίθεντο πρὸς τὴν ἀποστολικὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἀποστολικὴν ἐξουσίαν αὐτῶν. Ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, βλέπουσα ὅτι τὴν ἀποστολικὴν ἐξουσίαν τῆς συγκαλήσεως Οἰκουμενικῶν Συνόδων εἶχε πάντοτε ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὴν ἔδραν ἢ τὰς ἐπαρχίας τῆς ὁποίας ἐκλήθησαν ὅλοι αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, εὐθὺς ἀπὸ τῆς Α.΄ δὲν ἔπαυσε ἀποδοκιμασθεῖσαι καὶ ἀποδοκιμασθεῖσαι ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἀρχῇ καὶ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἐξουσίᾳ, φθάνουσα μέ-

χρι καὶ αὐτῆς τῆς ἀναιρέσεως τῆς τεθείσης ὑπογραφῆς τῶν ἀντιπροσώπων τῆς, ἀγνοοῦσα δὲ ὠρισμένας Οἰκουμενικὰς ἀποφάσεις καὶ νοθεύουσα ἐμφανῶς ἄλλας.

Πιστὴ εἰς τὴν παράδοσιν τῆς Οἰκουμενικότητος ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἀπέφυγε τὸ σφάλμα τὸ ὁποῖον διέπραξεν ἡ Δυτικὴ συνεχίσασα, μόνη τῆς, νὰ συγκαλῇ Συνόδους δῆθεν «Οἰκουμενικὰς» μετὰ τὸ Σχίσμα. Τὴν λύσιν τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς καὶ τὴν λήψιν μεγίστων διοικητικῶν ἀποφάσεων, ὅπως εἶναι λ.χ. αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν χειραφέτησιν «Θυγατέρων Ἐκκλησιῶν» καὶ τὴν ἀνακήρυξιν Πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ἀνέθετον πάντοτε αἱ ὁμοσπονδιακαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι εἰς τὴν «Μητέρα Ἐκκλησίαν», τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως.

Χρῆσιν ποιούμενῃ τοῦ δικαιώματός Της τούτου ἡ Μητέρα Ἐκκλησία, τοῦ παραχωρηθέντος μὲν ὑπὸ τῆς Β΄ καὶ Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καθιερωθέντος δὲ ὑπὸ τῆς ἐπὶ χίλια καὶ πλέον ἔτη ἀναγνωρίσεως αὐτοῦ ὑφ' ὅλων τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, θεωρεῖ ὡς ἱερὸν καθήκον, ἀλλὰ καὶ ἀναφαίρετον δικαίωμα τὴν ἐξουσίαν τοῦ νὰ ἔχῃ τὴν πρωτοβουλίαν εἰς πᾶσαν Πανορθόδοξον ἐκδήλωσιν, σύγκλησιν Συνεδρίων καὶ Πανορθοδόξων Συνόδων κ.τ.τ. Ἐχουσα λοιπὸν τὸ κύρος καὶ τὴν αὐθεντίαν ταύτην, ἀλλὰ καὶ πλήρη τὴν ἐπίγνωσιν τῆς εὐθύνης Της, ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως προέβη κατὰ τὸ διάστημα τῶν τελευταίων 37 ἐτῶν εἰς τρεῖς μεγάλας ἐνεργείας, σημασίας οὐχὶ μόνον Πανορθοδόξου ἀλλὰ καὶ Παγκυριαστικῆς.

1ον) Κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1920, Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θεό-νου ὄντος τοῦ Μητροπολίτου Προῦ-

σης Δωροθέου, ἡ Ἱ. Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀπέλυσε τὴν περίφημον «Ἐγκύκλιον Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», καλοῦσα αὐτὰς «εἰς προσέγγισιν πρὸς ἀλλήλας καὶ κοινωνίαν, ἣτις δὲν ἀποκλείεται ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων μεταξὺ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν». Αὐτὸ ἦτο τὸ πρῶτον βῆμα, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ προηγηθῇ διὰ νὰ ἐπακολουθήσουν τὰ ἄλλα βήματα. Καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ καθήκον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἂν καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης δὲν θὰ ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν ἀδελφικὴν καὶ ἱστορικὴν αὐτὴν χειρονομίαν Του. Εἰς τὰς ἄλλας ὁμοῦς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἐγκύκλιος ἐκείνη ἔσχε βαθυτάτην ἀπήχησιν συνετέλεσε δὲ τὰ μάλιστα εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς λεγομένης «Οἰκουμενικῆς Κινήσεως» καὶ εἰς τὴν συμμετοχὴν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὸ ἐξ αὐτῆς προελθόν «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν», Ἐπιτροπαὶ τοῦ ὁποίου συνέρχονται κατ' αὐτὰς εἰς NEW HAVEN, CONN.

2ον) Τὴν 3ην Φεβρουαρίου 1923, Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὄντος τοῦ Μελετίου Δ., ἡ Ἱ. Σύνοδος διὰ τοῦ Προέδρου Αὐτῆς συνεκάλεσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει (10 Μαΐου—8 Ἰουνίου 1923) τὸ πρῶτον Πανορθόδοξον Συνέδριον, εἰς τὸ ὁποῖον προσῆλθον ἀντιπρόσωποι 6 ἐκ τῶν 9 προσκληθεισῶν Ἐκκλησιῶν, ἦτοι: Κωνσταντινουπόλεως, Ρωσσίας (ἐν διωγμῷ), Σερβίας, Κύπρου, Ἑλλάδος καὶ Ρουμανίας.

Τὰ προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας, ἔλεγεν τὸ προσκλητήριο Πατριαρχικὸν Γράμμα, «πολλὰ ὄντα καὶ πρότερον, ἠδὲ ἐξήθησαν ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις, ἐν οἷς τὸ ρευστὸν τῶν ἐγκοσμίων ὑπερέβη τὴν ἑαυτοῦ φύσιν... μὴ ἄλλως διευθετηθῆναι δυνάμενα,

εἰ μὴ ἐξ ἀποφάσεως τῆς ὅλης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. . . ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐξυτηρέτησιν τῆς παγγρησιανικῆς ἐνότητος». Ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἀπέστειλαν Ἀντιπροσώπους εἰς τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον τὰ τρία ἄλλα παλαίφατα Πατριαρχεῖα, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, εἶναι ὅτι κατ' αὐτὸ θὰ συνεζητεῖτο τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου, τροποποιήσιν τοῦ ὁποίου δὲν ἐδέχοντο, ἐφ' ὅσον τὰ κράτη, ἐντὸς τοῦ ἐδάφους τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο, ἐξηκολούθουν νὰ ἔχουν τὸ Παλαιὸν (Ἰουλιανόν) Ἡμερολόγιον. Ἐκτὸς τοῦ Ἡμερολογιακοῦ, τὸ Π. Συνέδριον ἔλαβεν ἀποφάσεις καὶ ἐπὶ τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν (1ου καὶ 2ου), ἐπὶ τῆς ἡλικίας τῶν χειροτονουμένων, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς φυλακίσεως τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καὶ ἐπὶ τῆς συγκλήσεως Πανορθόδοξου Συνόδου. Τὸ Π. Συνέδριον παρεκάλεσε τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον «ὅπως ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν, ἵνα πανηγυρικῶς ἐορτασθῇ τῷ 1925 ἢ 1600ῇ ἐπετείῳ τῆς ἐν Νικαίᾳ Ἀ. Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅφ' ὅλης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅχι μόνον κατὰ τόπους, ἀλλὰ καὶ διὰ συγκλήσεως Πανορθόδοξου Συνόδου, ἐπὶ προγράμματι ἐπιλύσεως πάντων τῶν ἀπασχολούντων ἐν τῷ παρόντι τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ζητημάτων. Προστίθεται ἡ εὐχή, ὅπως εἰς τὸν ἐορτασμὸν τοῦτον προσκληθῶσι καὶ πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι αἱ ἀποδεχόμεναι τὸ Σύμβολον τῆς Νικαίας».

Ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶναι σπουδαιότητι. Διότι, ὅσον καὶ ἂν αἱ ἄλλαι ἀποφάσεις, λ.χ. περὶ τοῦ α' καὶ τοῦ β' γάμου τῶν κληρικῶν λογίζονται μέτρα κανονικῶς ἔγκυρα μέχρι τῆς συγκλήσεως Πανορθόδοξου Συνόδου, εἰς τὴν ὁποίαν μόνην ἀπόκειται ὅπως περιβάλλῃ αὐτὰ διὰ καθολικοῦ κύρους, ὅσον καὶ ἐὰν ἐπαφίεται εἰς τὰς Συνόδους τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν, ὅπως, ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ ἀρμοδίου Ἐπισκόπου, ἐπιτρέψωσι τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, εἶναι πρόδηλον, ὅτι αἱ ἀποφάσεις ἐνὸς «Συνεδρίου», τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι «Σύνδοξος», λόγῳ

τῆς εἰς αὐτὸ συμμετοχῆς καὶ λαϊκῶν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχουν κύρος καθολικὸν καὶ ὑποχρεωτικὴν ἐφαρμογὴν. Τὴν ἀποφιν αὐτὴν ἐξέφρασε σαφῶς ὁ Πρόεδρος τοῦ Πανορθόδοξου Συνεδρίου Πατριάρχης Μελέτιος Δ. : «Ἡμεῖς ἐνταῦθα ἔχομεν σαφῇ συνείδησιν περὶ τίνος πρόκειται, ὅτι δηλαδὴ θὰ προβάωμεν εἰς ἀποφάσεις αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ ἔχωσιν ἀφ' ἑαυτῶν τὸ ἀπαιτούμενον κύρος, ἀλλ' ὡς μία πεφωτισμένη γνώμη θὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν ἔγκρισιν καὶ ἀποδοχὴν τῶν ἐπὶ μέρους Ἀγίων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν». Πολλάκις δὲ ἐτονίσθη καὶ διευτυπώθη εἰς τὸ Π. Συνέδριον, ὅτι μόνον εἰς Πανορθόδοξον Σύνοδον ἀπόκειται ὅπως περιβάλλῃ τὰς διατάξεις ταύτας διὰ κύρους καθολικοῦ. (Πρακτικά, σελ. 216, 218 κ. ἄ.).

Ἡ μετ' ἐλπίδων πολλῶν ἀναφερομένη Πανορθόδοξος αὕτη Σύνδοξος εἶναι φανερόν ὅτι ἀνεμένετο νὰ συνέλθῃ πολὺ συντόμως, μετὰ δύο μόνον ἔτη, τῷ 1925, ἔτος ὁρισθὲν διὰ τὸν ἐορτασμὸν τῆς 1600ῆς ἐπετείου τῆς Ἀ. ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ὅλοι ἐπίστευον εἰς τοῦτο. Ὁ Ρουμᾶνος μάλιστα ἀντιπρόσωπος Ἀρχιμ. Ἰούλιος Σκριμπάν, ἐτόνισεν ὅτι «Συνέδρια ὡς τὸ παρόν, δέον νὰ ἀποβῶσι θεσμὸς διαρκῆς, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐνισχυθῇ περισσότερον Ἡ Ὁρθόδοξος συγκέντρωσις». (ἐν Κωνσταντινουπόλει). Ὁ ἕτερος τῶν Ρουμάνων ἀντιπροσώπων Μητροπολίτης Τρανσυλβανίας Νικόλαος, ὡς καὶ ὁ Σέρβος Ἀντιπρόσωπος, διευτύπωσαν τὴν εὐχὴν ὅπως τόπος συγκλήσεως τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου ὁρισθῇ ἢ Κωνσταντινούπολις, ἀλλ' ἐὰν τοῦτο ἦτο ἀδύνατον, ἢ Νύσσα, γενέτειρα τοῦ Μ. Κωνσταντίνου. Οὕτω διευτυπώθη ἡ ἀπόφασις (Πρακτ. σελ. 221) περὶ «συγκλήσεως Πανορθόδοξου Συνόδου, ἐπὶ προγράμματι ἐπιλύσεως πάντων τῶν ἀπασχολούντων ἐν τῷ παρόντι τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν» προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐκτὸς τοῦ Ἡμερολογιακοῦ καὶ τούτου ὅχι πανορθόδοξως ρυθμισθέντος, εἰμιναν καὶ πάλιν ἄλυτα. Τὸ δεύτερον

FAITH

I

God is ever present —
In the cry of a babe,
In the voice of a lark,
In the noonday sun,
In the still of dark;
But He lives—He can,
In the heart of man.
God is ever present—
In the falling rain,
In the rustling trees,
In the ripened grain,
In the whistling breeze;
But He lives with might,
In a soul that's right.

II

Like a tiny beacon glowing
In the darkness of the night,
It will guide the lost and lonely
Who are searching for the light.

Athena Dallas

βῆμα εἶχε γίνεαι. Ἀλλ' ἡ ὁδὸς ἦτο μακρά. Καὶ ἡ μὲν Πανορθόδοξος Σύνδοξος δὲν κατέστη δυνατόν νὰ συνέλθῃ τῷ 1925, διὰ λόγους ἀσχετοὺς πρὸς τὴν θέλησιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Πληρώματος. Ἀντ' αὐτῆς ὁμοῦ ἐγένετο τὸ 3ον βῆμα: Τῷ 1930 συνήλθε ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἡ Διορθόδοξος Προκαταρκτικὴ Ἐπιτροπὴ, μετὰ τὴν συμμετοχὴν τὴν φορὰν αὐτὴν 9 Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον: Τὸ 3ον Βῆμα

... Τὸ ὑπόργημα τοῦ ἱερέως εἶναι πλόν. Σχετίζεται μὲ τὸ πολυτιμότερον στοιχείον τῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ψυχὴν καὶ τὴν σωτηρίαν της. Φέρνει τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν καὶ ἀνυψώνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς γῆς στὸν οὐρανόν. Ὁ ἱερεὺς εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ συνεχίζει τὸ σωτηριῶδες ἔργο του. Εἶναι μεγάλη ἡ ἀποστολὴ καὶ βαρεῖται αἱ εὐθύναι του.

Αἱ συνθήκαι μάλιστα τῆς σημερινῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ αἱ ἀπαιτήσεις, ποὺ δημιουργοῦν, ὡς καὶ αἱ εἰρησυχίαι συνθήκαι τῆς ἐδῶ ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς, καθιστοῦν τὸ ἔργον τοῦ ἱερέως μας περισσότερο πολυπύκνυν καὶ δυσχερές. «Λατρεία, κήρυγμα, παιδεία καὶ κοινοτικὴ εὐεξία» — λέγει ἕνας σύγχρονος μελετητὴς τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας — εἶναι τέσσαρες πρωταρχικαὶ λειτουργίαι τῆς Ἐκκλησίας. Τὰς ὑπηρεσίας αὐτάς εἰς ἐκπαιστικὴν ὁ κληρικὸς, ὁ ὁποῖος φροντίζει διὰ τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τῶν ἐνοριτῶν του, ἐνεργῶν ὡς ἱερεὺς εἰς τὰ καθημερινὰ τῶν προβλημάτων, ὡς ἱερούργος εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ὡς παρηγορητὴς εἰς περιόδους ἀτυχημάτων καὶ λύσεων, ὡς ἱατρὸς τῶν ψυχῶν τῶν στιγμὰς ψυχικῶν διαταραχῶν. Ὁ ἱερεὺς περαιτέρω διευθύνει ἕνα εὐεργετικὸν θεσμὸν, εὐρίσκει διεξόδους εἰς ἐπιπτώσεις συγκρούσεως ἀπόψεων, ἐνεργεῖ ὡς πρόθυμον διὰ τοὺς ἄλλους, ἀντιμετωπίζει τὸν πόνον μὲ πραότητα καὶ συμπάθειαν».

Μέσα εἰς ὅλα τὰ καθήκοντά του ὁ ἱερεὺς ξεχωρίζει ὁ κοινωνικὸς του ρόλος, ἡ κοινωνικὴ του ἀποστολή, μὲ

ἡ «Κοινωνικὴ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας» εἶναι ὁ πρῶτος μέρος τῆς ἐπιμέλειας τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἀγίου Βασιλείου κατὰ τὸν ἀνγκυρικὸν Ἑσπερινὸν πρὸς τιμὴν τῶν τελειοδιδάκτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (1η Ἰουνίου). Τὸ δεύτερον μέρος θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸν ἐπόμενον φύλλον.

τὴν ὁποίαν θὰ ἀσχοληθῶμεν δι' ὀλίγων, χωρὶς μὲ τοῦτο νὰ ὑποτιμῶμεν εἰς τὸ ἐλάχιστον τὰς ἄλλας πλευρὰς τοῦ πολυσχιδοῦς ἔργου του.

Οἱ ψυχολόγοι, οἱ ὁποῖοι ἐξετάζουν τὴν θρησκείαν ὡς κοινωνικὸν κυρίως παράγοντα, τονίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀσκεῖ σημαντικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς διαγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ γενικώτερον ἐπὶ τῆς διαμορφώσεως τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας.

«Μὲ τὴν προσπάθειαν τῆς ὀργανωμένης θρησκείας, δηλαδὴ τῆς Ἐκκλησίας, — λέγει ὁ ψυχολόγος W. VAUGHAN — ἀποκτῶμεν οἱ πλείστοι ἐξ ἡμῶν τὰ ἰδανικά, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν βάσιν τοῦ χαρακτήρος, τὰς ἀξίας, αἱ ὁποῖαι ἐμπνέουν τὰς προσπάθειάς μας. Στὴν Ἐκκλησία λαμβάνομεν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἠθικῆς μας καταρτίσεως. Καὶ ἡ φάσις αὕτη τῆς προπαρασκευῆς μας διὰ τὴν κοινωνικὴν μας ζωὴν εἶναι κατ' ἐξοχὴν «σπουδαία».

Ἡ διαπίστωσις ὅμως αὕτη — τόσον ἄλλωστε μετριοπαθὴς — περὶ τοῦ κοινωνικοῦ ρόλου τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι νέα. Χιλιομαρτυρεῖται ἀπὸ τὴν ἱστορίαν.

Ἡ θρησκεία ὑπῆρξε πάντοτε τεραστίαν κοινωνικὴ δύναμις. Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἰδιαίτερος καὶ ἡ ὀργανωμένη ἐκφρασίς της, ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, φορεὺς τῆς ὑπερφυσικῆς ἀποκαλύψεως καὶ τῆς οὐρανίας διδασκαλίας τοῦ Θεανθρώπου, κατέστη ἡ ἀκαταγώνιστος κοινωνικὴ δύναμις, ἡ ὁποία μετέβαλε τὴν ὕψιν τοῦ κόσμου.

Ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐμφανίσεώς της, μὲ τὰ ὑψηλά της διδάγματα, μὲ τὴν ὑπεραξίαν, ποὺ περικλείει καὶ ποὺ ἀποτελοῦν τὴν πεμπτοσύνην της, κατεκράτησε τὸ προχριστιανικὸν σύστημα ἀντιλήψεων περὶ ζωῆς καὶ εἰς τὴν θέσιν του ἀνῆγειρεν ἐπιβλητικὸν τὸ Χριστιανικὸν τοιοῦτον, τὸ ὁποῖον

συνυφανθὲν μὲ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ, τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Τὴν κοινωνικὴν αὐτὴν ἀνατροπὴν ἐπέτυχεν ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία ὅχι μὲ βίαιον τρόπον, ἀλλὰ διὰ τῆς ψυχικῆς μεταμορφώσεως τῶν ἀτόμων, διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς βιοθεωρίας των.

Διεκήρυξε τὴν ἰσότητα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπρωτοστάτησε καὶ ἠγωνίσθη διὰ τὴν κατάργησιν τῆς δουλείας. Ἐπέβαλε τὸν σεβασμὸν εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀτόμου καὶ περιώρισε τὸν ἐξευτελισμὸν τῶν ἀδυνάτων ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν. Ἐξηγένησε τὰ ἔνστικτα τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐξημέρωσε τὰ ἥθη των καὶ τοιουτοτρόπως ἐξηφάνισε τὰ ἄγρια θεάματα τῶν μονομαχιῶν καὶ θηριομαχιῶν καὶ εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀγριότητος καὶ βαρβαρότητος ἐτοποθέτησε τὴν ἡρεμον, τὴν ἀνέκφραστον ἱκανοποίησιν, ποὺ παρέχει ἡ καλὴ πρᾶξις καὶ ἡ χριστιανικὴ δρᾶσις. Γενικὰ μετέβαλε τὴν βιοθεωρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸν ὠδήγησε νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν καλύτερην πλευρὰ τοῦ εἶναι του, τὴν ἐσώτερον εὐγενικὴν καὶ ἀνθρωπιστικὴν δύναμιν καὶ νὰ θέσῃ αὐτὰς εἰς ἐνέργειαν καὶ δρᾶσιν. Ἐπεδίωξε δηλαδὴ καὶ ἐπέτυχεν τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς κοινωνίας ἐκ τῶν ἔσω.

Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸν ἀναμορφωτικὸν αὐτὸν κοινωνικὸν ρόλον τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι τόσον διαποτισμένη ἡ κοινωνικὴ καὶ ἀτομικὴ μας ζωὴ ἀπὸ τὸ εὐεργετικὸν αὐτὸ ἀναμορφωτικὸν πνεῦμα τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ, ὥστε θὰ ἦτο ἄρησις τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ τῆς κοινωνίας μας, ἐὰν ἀμφισβητούσαμεν τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν ἀλήθειαν.

Ἀντιλέγουν ὅμως οἱ σύγχρονοι ἐχθροὶ τῆς θρησκείας καὶ τῆς Ἐκ-

κλησίας—οἱ ἀθεῖσται καὶ ὕλισται—: Δὲν ἀμφισβητοῦμεν τὴν σημασίαν τοῦ κοινωνικοῦ ρόλου τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τώρα ὅμως ἡ Ἐκκλησία χαρακτηρίζεται διὰ τὸν ὑπερβολικὸν συντηρητισμὸν της, ἕνα συντηρητισμὸν ὁ ὁποῖος ἐμποδίζει τὴν κοινωνικὴν πρόοδον. Ἐφθάσαν μάλιστα νὰ χαρακτηρίσουν τὴν θρησκείαν ὡς ἥπιον τοῦ λαοῦ καὶ ὡς ὀδηγοῦσαν εἰς πνευματικὸν λήθαργον καὶ κοινωνικὴν ὀπισθοδρομίαν.

Εἰς αὐτοὺς ἀντιπαρατηροῦν οἱ νηφάλιοι μελετηταὶ τῶν κοινωνικῶν φαινομένων: Ἡ θρησκεία εἶναι πηγὴ καὶ τῶν δύο—καὶ τοῦ συντηρητισμοῦ καὶ τοῦ προοδευτικοῦ πνεύματος. Τὸ φῶς της εἶναι δυνατόν νὰ χρησιμοποιηθῇ μὲ τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν καὶ διὰ νὰ ἀμυνθῇ τὰς ἀτελείας τῆς κοινωνίας καὶ διὰ νὰ τὰς διορθώσῃ. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἐμπνεύσει καὶ ἐμπνέει σήμερον πλείστας ἀνθρωπιστικὰς ἐκδηλώσεις, ἀποσκοπούσας τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς κοινωνίας. «Ἡ Ἐκκλησία, διαπιστώνει ὁ VAUGHAN, ὑπῆρξε πάντοτε προοδευτικὴ, δημιουργήσασα μεταβολὰς εἰς τὴν κοινωνίαν ἀποσκοπούσας νὰ φέρουν τὴν βασιλείαν τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀδελφότητος ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸ κεντρικὸν θέμα εἰς τὸν Χριστιανισμὸν εἶναι ἡ ἀξία τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος. Ἡ ἐνσωμάτωσις τῆς πεποιθήσεως αὐτῆς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς τὴν πολιτικὴν, εἰς τὰς διεθνεῖς σχέσεις, εἶναι δυνατόν νὰ δημιουργήσῃ μίαν τοιαύτην ἐπανάστασιν εἰς τὰς συνηθείας μας καὶ τὴν ζωὴν μας, ὥστε ἡ λέξις ριζοσπαστικὴ "RADICAL" νὰ εἶναι ἀσθενὴς διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ δυναμισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐγκλείεται εἰς τὸ χριστιανικὸν κοινωνικὸν Εὐαγγέλιον. Ἐὰν ἡ Ἐκκλησία παρουσιάζεται ἐνίοτε ἀντιδραστικὴ καὶ ληθαργικὴ, ἀδιάφορος πρὸς τὰς κοινωνικὰς της ἐκδόσεις, ἡ ἔλλειψις αὐτῇ δυναμικότητος πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς σύμπτωμα τῆς ἀποτυχίας της νὰ πάρῃ στὰ σοβαρὰ τὰς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἠθικὸς ἐπανοπλισμὸς, τὸν ὁποῖον κηρύσσει ἡ Ἐκκλησία,

εἶναι ἕνας σκοπός, ποὺ πρέπει νὰ ἐμπνέῃ δρᾶσιν καὶ ὄχι λήθαργον. Ἡ θρησκεία δύναται νὰ μᾶς ἐφοδιάσῃ μὲ ἰδανικά, τὰ ὁποῖα μᾶς προκαλοῦν νὰ ἐργασθῶμεν μὲ ὅλην μας τὴν δύναμιν, διὰ νὰ καταστήσωμεν τὸν κόσμον αὐτὸν ἕνα καλύτερον τόπον ζωῆς».

Τὸν ρόλον τῆς θρησκείας εἰς τὴν πρόοδον καὶ ἀναμόρφωσιν τῆς συγχρόνου κοινωνίας καὶ εἰδικώτερον τῆς παγίωσεως ἀληθοῦς ἐλευθερίας τονίζει καὶ ὁ σύγχρονος διάσημος ἐπιστήμων ARTHUR COMPTON, διαγράφων συγχρόνως τὰ σημεῖα συνεργασίας ἐπιστήμης καὶ θρησκείας.

Ὁμιλῶν ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς διατηρήσεως αὐτῆς εἰς ἕνα πασχαλινὸν μήνημά του τὸ 1941 ὑπὸ τὸν τίτλον "WHAT YOU AND I NEED MOST" λέγει τὰ ἑξῆς: «Μόνα τὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἐπιστήμης, ὅσον ὠραῖα καὶ σπουδαῖα καὶ ἂν φαίνωνται, εἶναι ἀνίκανα νὰ σώσουν τὴν ἐλευθερίαν. Οἱ σωλῆνες τῶν πειραμάτων καὶ οἱ ζυγαριές, τὸ μικροσκοπίον καὶ τὰ μαθηματικά δὲν δύναται νὰ φθάσουν τὰς ἀθεάτους ἐκείνας, ἀλλὰ πραγματικὰς ἀπόψεις τῆς ζωῆς, εἰς τὰς ὁποίας εἶναι ριζωμένη ἡ ἀνθρωπίνη ἐλευθερία.

Ὁμιλῶ—συνεχίζει ὁ ἐπιστήμων αὐτός—διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ ἀξίας, μὲ τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ζῇ καὶ προοδεύει, ἐπάνω στὰς ὁποίας ἔχει οἰκοδομηθῇ ὁ πολιτισμὸς καὶ μὲ τὰς ὁποίας καὶ μόνον εἶναι δυνατόν νὰ συντηρηθῇ.

Ὁμιλῶ διὰ τὰ πνευματικὰ στοιχεῖα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς αὐτοθυσίας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς τιμῆς, τῆς ἀκεραιότητος τοῦ χαρακτήρος, τοῦ πνεύματος τῆς ἰσότητος, τῆς καλῆς θελήσεως. Ὁνομάσατε ὅλα αὐτὰ ἀθέατα καὶ ἀψηλάφητα, ἂν θέλετε—εἶναι ὅμως πραγματικὰ καὶ ἀπαράτητα. Αὐτὰ εἶναι τὰ ὕλικά, μὲ τὰ ὁποῖα ἔχει οἰκοδομηθῇ ἡ δημοκρατία καὶ ἡ ἐλευθερία. Αὐταὶ εἶναι αἱ ἀξίαι, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ ἐνισχυθῶν, ἂν πρόκειται νὰ προστατεύσωμεν τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν πολιτισμὸν μας.

Αὐταὶ αἱ ἀξίαι εἶναι ριζωμέναι βαθειὰ εἰς τὴν θρησκείαν. Διὰ νὰ τὴν ἐνισχύσωμεν, πρέπει νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν πίστιν μας, διότι ἡ πίστις εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς θρησκείας...

Ἐπάρχει ἕνας σκοπὸς διὰ τὴν παρξίν καὶ τὴν δρᾶσιν μας καὶ ἡ πίστις εἰς τὸν σκοπὸν αὐτὸν κεντρὴς τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ νὰ ἀγωνίζεται καὶ νὰ προοδεύῃ.

Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει χώρος γιὰ κριτικὸν νομὸν, γιὰ ἡττοπάθεια, γιὰ ἀπαισιοδοξία καὶ ἀπογοήτευσιν. Εἶναι ἀληθὴς ὅτι ὑπάρχει χάος εἰς μερικὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἀλλὰ εἰς τὸ μέσον τοῦ χάους αὐτοῦ βλέπομεν τὴν πρόοδον τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ὑδρόγειος εἶναι κατὰ στικτὸς ἀπὸ νοσοκομεῖα καὶ ἀνώτερον σχολεῖα, ἀπὸ ἄσυλα καὶ ὀρφανοτροφεῖα, τὰ ὁποῖα ἔχουν θεμελιωθῇ ἀπὸ τὸν παλμὸν ποὺ δίδει τὸ βασικὸν στοιχεῖον τῆς θρησκευτικῆς πίστεως: Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ πατὴρ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀδελφοὶ μεταξύ τῶν (THE FATHERHOOD OF GOD AND THE BROTHERHOOD OF MAN). Ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ θρησκεία ἐνώνουν τὰς χεῖρας εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς ἀγνοίας, τῆς δεισιδαιμονίας, τῆς ἀρρώστειας, τῆς φτώχειας καὶ τῆς ὑποτιμητικῆς διαθέσεως.

Ἡ θρησκευτικὴ πίστις ἀνυψώνει τὸν ἄνθρωπον καὶ τοῦ παρέχει ἀληθινὴν ἐλευθερίαν. Κεντρίζει πρὸς τὴν πρόοδον, ἐπεὶ κηρύσσει ἕνα ἐξελιγμὸν προορισμὸν διὰ κάθε ἄνθρωπον—ἄνδρα, γυναῖκα καὶ παιδί—μὲ εὐκαιρίαν πρὸς πρόοδον δι' ὅλους. . .

Τὴν ἰδίαν ἀποψιν ἐκφράζουν οἱ ἐκδόται τοῦ "WAR AND PEACE" Ὡς λαϊκοί, λέγουν, ἀφιερωμένοι εἰς τὴν χριστιανικὴν δρᾶσιν, ἐκφράζομεν τὴν βεβαιότητα ὅτι, διὰ νὰ προοδεύσῃ ἡ ἀνθρωπότης, πρέπει νὰ πιστεύῃ, πρέπει νὰ πιστεύῃ εἰς ὠρισμένας ἀπολύτους πνευματικὰς ἀξίας ἢ τουλάχιστον νὰ πιστεύῃ ὅτι ὑπάρχουν τοιαῦται ἀπόλυτοι πνευματικαὶ ἀξίαι.

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς διδάσκαλος καὶ ἐρμηνευτὴς τῶν ἀξιῶν αὐτῶν, εἶναι φορεὺς τῆς πίστεώς μας εἰς αὐτάς. . .

Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἑλαίας κ. Ἀθηναγόρα

Ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς κρίσεως καὶ τῶν κρουμάτων νευρασθενείας τῶν κληρικῶν ἐγράφησαν πολλά ἐσχάτως. Τὸ ἄρθρον τοῦ κ. W. Shrader προκάλεσε ἄλλους κληρικούς νὰ ἀπαντήσουν. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ William H. Hudnutt Jr., κληρικός τῆς Μεθοδιστικῆς Ἐκκλησίας Rochester, N. Y., ὅστις ἐδημοσίευσεν ἄρθρον εἰς τὸ περιοδικὸν Christian Century τὴν 7ην Νοεμβρίου 1956. Ἐπίσης ὁ Σχολάρχης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Andover Newton τῆς Βοστώνης Dr. Roy Pearson εἰς τὸ περιοδικὸν Christianity and Crisis τὴν 18ην Νοεμβρίου, 1956.

Βεβαίως οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ ἀρθρογράφου τοῦ LIFE Καθηγητοῦ Shrader δὲν εἶναι δυνατόν, ὡς παρατηρεῖ ὁ W. Hudnutt, νὰ θεωρηθοῦν ἀκριβεῖς. Διότι ἐπὶ ἑνὸς ἢ δύο κληρικῶν ἐκ τῶν τετρακοσίων ἢ νευρασθένεια δὲν ἀποτελεῖ βάσιν πρὸς ἐκφράσιν συμπερασμάτων γενικῶν. Ἄλλως τε ὁ Dr. Shrader δὲν περιλαμβάνει τοὺς κληρικούς τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, διότι οὗτοι θεραπεύονται ἀποκλειστικῶς εἰς ἰδρύματα ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν των. Ἐπὶ παραδείγματι οἱ ἀλκοολικοὶ Ρωμαιοκαθολικοὶ Κληρικοὶ τοποθετοῦνται εἰς ἴδρυμα ἐν New Mexico καὶ ἄλλοι εἰς ἄλλα. Πάντως τὸ γεγονός παραμένει ὅτι ὑπάρχουν σημεῖα κρίσεως εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Κλήρου γενικὰ καὶ ἰδικὰ. Καὶ τὰ μὲν γενικὰ εἶναι ἀντικειμενικά καὶ ἔχουν βάσιν τὴν ἀσυνέπειαν περὶ τὴν ἀξιολόγησιν τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ περιεχομένου τῆς πίστεως. Τὰ δὲ ἰδικὰ εἶναι ὑποκειμενικά καὶ βάσιν ἔχουν τὰ κίνητρα διὰ τὴν εἴσοδον εἰς τὴν ἱερωσύνην τοῦ κατ' ἄτομον κληρικοῦ.

Τὰ γενικὰ αἵτια, ὡς ἀντικειμενικά, εὐρίσκονται εἰς τὸ πλαίσιον τῆς Ἱστορίας. Διότι ἡ ἀξιολόγησις τοῦ περιεχομένου τῆς πίστεως συνδέεται μὲ τὴν παράδοσιν τὴν ὁποῖαν ἐκπροσωπεῖ ὁ κληρικός. Ὁ κηρύττων Χριστὸν καὶ Ἀγίαν Γραφὴν πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν του τὰ ὅσα περὶ Χριστοῦ ἔλαβε ἐκ τοῦ ταμείου τῆς πίστεως τῆς ὁποίας ἐκλήθη φύλαξ καὶ ἐρμηνευτής. Ἀλλ' ὅταν τὸ ταμεῖον τοῦτο ἔχη ἔλλειμμα, τὸ ἔλλειμμα τοῦτο θὰ παρουσιασθῇ καὶ εἰς τὸν λόγον καὶ εἰς τὸ ἔργον τοῦ κληρικοῦ. Καὶ ἰδοὺ τὸ νόημα τοῦ Μυστηρίου τοῦ Χριστοῦ. Τονίζεται ἡ ἀνθρωπότης τοῦ Χριστοῦ πρὸς κατασκίασιν τῆς Θεότητος ὑπὸ πολλῶν ἐκπροσώπων Χριστιανικῶν δμάδων. Τονίζεται ἡ σπουδαιότης τῶν Ἀγίων

Γραφῶν ἀλλὰ καὶ προσβάλλεται ἡ ἀξιοπιστία καὶ ἀκεραιότης αὐτῶν διὰ διαφόρων θεωριῶν. Βεβαίως ταῦτα πάντα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀφήσουν ἀνεπηρέαστον οὔτε τὸν ποιμένα οὔτε τοὺς ποιμενομένους. Διότι ὁ μὲν ποιμὴν κηρύττει καὶ ἐπιμένει νὰ στραφοῦν πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ νὰ ἀποκτήσουν τὸν νοῦν τοῦ Χριστοῦ, νὰ ζήσουν κατὰ Χριστὸν οἱ Χριστιανοὶ του. Ἀλλ' ἂν ἐρωτηθῇ «Τὶ ὑμῖν δοκεῖ περὶ Χριστοῦ» τί θὰ ἀπαντήσῃ;

Τὸ παρελθὸν ἔτος ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βοστώνης συνέδριον Ποιμαντικῆς Ψυχολογίας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν διακεκριμένον φίλον μας ψυχολόγον καὶ Θεολόγον Δόκτορα Paul Johnson. Μετὰ τὴν προσευχὴν τὴν ὁποῖαν ἐκλήθην νὰ ἀπευθύνω ὁ λόγος ἐδόθη εἰς τὸν ἐκλεγέντα κύριον ὁμιλητὴν τοῦ συνεδρίου Φιλόσοφον καὶ Θεολόγον Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Harvard Δόκτορα Paul Tillich. Τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας του ἦτο «Θεολογία καὶ Ποιμαντικὴ Ψυχολογία». Ὁ ὁμιλητὴς ἀνέλυσε τὸ θέμα τοῦ θεωρητικῶς προθέσας τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου ὡς πρότυπον, πρὸς τὸ ὁποῖον στρεφόμενοι οἱ τὴν Ποιμαντικὴν ψυχολογίαν καὶ συμβουλευτικὴν μετερχόμενοι κληρικοί, δύνανται νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἀνασύνταξιν τῶν πασχόντων ἐκ νευρώσεων καὶ ἄλλων ψυχικῶν παθήσεων καὶ ἀνωμαλιῶν. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐρωτήσεων, αἵτινες ἀπὸ μέρους τοῦ θεολογικῶς κατηρτισμένου ἀκτοατηρίου ἀπηυθύνθησαν πρὸς τὸν ὁμιλητὴν, ἦτο καὶ ἡ ἐξῆς: «Τὶ ὑμῖν δοκεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ»; Ἡ ἀπάντησις ἦτο ἀσαφής καὶ αἰνιγματώδης. Ὁ Ἰησοῦς περιεγράφῃ ἐντὸς τοῦ πλαισίου συμβολισμῶν καὶ τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς του, τὰ θαύματα καὶ ἡ Ἀνάστασις ἡρμηνεύθησαν ὡς συμβολισμοὶ κατ' ὁμοίωσιν τῶν ὁποίων ὅμως δὲν ὑπάρχει ἡ πραγματικότης. Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ στραφοῦν πρὸς τὸν οὕτως περιγραφόμενον Ἰησοῦν «οἱ χρεῖαν ἔχοντες ἰατροῦ» καὶ βοηθοῦ καὶ παρηγόρου καὶ προτύπου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποβλέποντες νὰ λάβουν ἀνακούφισιν; Τοιοῦτον φανταστικὸν μᾶλλον ἢ πραγματικὸν πρόσωπον πῶς θὰ τεθῇ τύπος καὶ παράδειγμα ἵνα πρὸς αὐτὸ ἀτενίζοντες οἱ πάσχοντες, εὑρουν πηγὴν διὰ νὰ πληρώσουν τὰ κενὰ τῆς ψυχῆς των; Ἀφοῦ τὸ πρόσωπον τοῦτο εἶναι κενὸν εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ μόνον συμβολικῶς πλήρες πῶς θὰ πληρώσῃ ἡ πρὸς αὐτὸ στροφή τὰ ἐλλείποντα καὶ θὰ στηρίξῃ τὰ ἐν ἡμῖν ἀσθενή;

Τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἐκλήθη ἵνα συμμετάσχῃ εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου τῆς American Association of Theological Schools, τοῦ συγκροτηθέντος εἰς τὴν πόλιν Berkley τῆς Καλιφορνίας. Αἱ συζητήσεις ἐστράφησαν περί τῃς θέματος «Σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἱερωσύνης», ὅπερ εἰς ἰδιαίτερον τόμον ἐξέθηκε ὁ Dr. Richard Niebur, καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Yale. Μεταξὺ ἄλλων ὁ βαθὺς αὐτὸς Θεολόγος προσεπάθησε νὰ εὕρῃ λύσιν μεταξὺ τῶν κυριωτέρων ἀντιλήψεων ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὸν ὅρισμόν τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ μίαν ἄποψιν ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖται ἀπλῶς κοινωνία. Αἱ ἀπόψεις αὗται καὶ αἱ πρὸς αὐτὰς συναφεῖς ἔχουν βάσιν τὴν αὐτὴν πραγματικότητα. Ἀλλ' ὅπως ἡ Ἐκκλησία, ὡς ἱδρυμα, δὲν ἐξαντλεῖ τὸ νόημα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς κοινωνίας, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον μήτε ἡ Ἐκκλησία ὡς κοινωνία ἐξαντλεῖ τὸ νόημα τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἱδρύματος. Αἱ ἀπόψεις ἄλλως τε αὗται καὶ ἄλλαι παρόμοιαι ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἀποτελουμένης ἐκ μελῶν ἑ-

καστον τῶν ὁποίων τελεῖ τὴν διακονίαν τοῦ σὸν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι Μονὰς καὶ Τριάς, ὅσον καὶ ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις εἶναι καὶ ἄτομον καὶ σύνολον. Πλὴν ὅμως ἐκ τῆς τῶν ἀπόψεων τούτων κεχωρισμένη καὶ καὶ ἐαυτὴν περιστέλλει τὸ νόημα τῆς Ἐκκλησίας καὶ διχοτομεῖ τὸν Χριστὸν καὶ μειώνει τὴν πίστιν καὶ ἐπιδρᾷ κακῶς ἐπὶ τε τοῦ ποιμένου καὶ τῶν ποιμενομένων. Δι' αὐτὸ καὶ ἔχει πληρέστατον δίκαιον ὁ Dr. Niebur ὁμιλῶν διὰ τὰς περιπλοκάς τὰς ὁποίας ἐνέχει ἐν ἑαυτῷ τὸ ἔργον τοῦ κληρικοῦ καὶ τονίζει ὅτι «Μήτε οἱ Κληρικοὶ μήτε αἱ Θεολογικαὶ Σχολαὶ ὁδηγοῦνται σήμερον ὑπὸ ἀντιλήψεων κεκαθαρμένων ὡς πρὸς τὴν ἐννοίαν τῆς Ἱερωσύνης. Ἡ ἀοριστία συνεχίζει νὰ βασανίζει τὴν σκέψιν καὶ εὐρίσκεται αὕτη καὶ εἰς τὰς Θεολογικὰς Σχολὰς καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῶν κληρικῶν». (The purpose of the Church and its Ministry, pp. 131-134)

Εἰς τὸ ἐπόμενον: Τὰ εἰδικὰ αἷτια τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς τῶν κληρικῶν.

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ (Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 148)

ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι πιστεύομεν ἀκραδάντως, ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀλυσίδα ζωντανή. Ἡ ἀρχὴ τῆς εἶναι ὁ Ἀρχηγὸς τῆς πίστεώς μας· ὁ τελευταῖος ζωντανὸς τῆς κρῖκος εἶναι ὁ Ἱερεὺς, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐξαγορεύομεν τὰς ἁμαρτίας μας. Χάρις, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον, εἰς τὴν διαδοχὴν, τὴν λεγομένην Ἀποστολικήν, ὁ ἐξομολόγος μας ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν. Οὐδεὶς δὲ μὴ ἐντεταγμένος εἰς τὴν ζῶσαν αὐτὴν ἄλυσιν ἔχει τὴν δύναμιν ἢ καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ συγχωρεῖν καὶ ἀφιέναι ἁμαρτίας. Εἰς τὴν Θ. Κοινωνίαν ἀφ' ἐτέρου ἔχομεν τὸ ἐξαιρετικὸν προνόμιον νὰ μεταλαμβάνωμεν Αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν, πού εἶπεν «ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς» καὶ «ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίνητε Αὐτοῦ τὸ αἷμα οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς». Ἐχομεν τὸ ἔκτακτον αὐτὸ προνόμιον διὰ νὰ τὸ ἀπολαμβάνωμεν διὰ νὰ κάμωμεν χρῆσιν αὐτοῦ τακτικῇ, συνεχῇ. Τὸ «μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε» λέγεται διὰ νὰ προσερχώμεθα τακτικὰ εἰς τὸ μέγιστον τῶν Μυστηρίων. Διὰ τοῦτο ὁ λαϊκὸς ἱεραπόστολος, τουλάχιστον ἅπαξ τοῦ μηνός, κατόπιν βεβαίως προπαρασκευῆς ἐσωτερικῆς καὶ ψυχικῆς καθάρσεως, ὀφείλει νὰ προσέρχεται εἰς τὸ Ἀγιώτατον Μυστήριον.

Εἰς τὴν καθημερινήν, ὅμως, ζωὴν θὰ ἀποδεί-

ξωμεν ἐμπράκτως ἂν εἴμεθα πνευματικὰ προοπτικότες· εἰς αὐτὴν θὰ ἐπηρεάσωμεν καὶ θὰ κερδήσωμεν τοὺς ἄλλους ὑπὲρ Χριστοῦ καὶ τῆς Βασιλείας του. Διότι μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὑπῆρχαν κάποτε πρόσωπα, πού ἔκαμαν ἢ τουλάχιστον ἐφαίνοντο ὅτι ἔκαμαν κάθε τι, πού εἶναι στο χεῖρον τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ὡσαν οἱ Φαρισαῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Προσηύχοντο ἐπιδεικτικῶς, ἐγνώριζον ἐκ στήθους τὰς Γραφάς, ἐκκλησιάζοντο καὶ θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἦσαν ἢ ἀφρόκρεμα τῆς πνευματικότητος. Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἐπιφανειακά. Ὁ ἐσωτερικὸς τῶν ἀνθρώπων ἦτο κατερειπωμένος, ἦτο βορβόρος, ἦτο δυσώδης, ἦτο σάπιος. Διὰ τοῦτο δὲ ἔχον καμμίαν ἀγαθὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ περιβάλλοντός των. Ἐσκόρπιζον περί τῶν ὀχι τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ τὸν φόβον, τὴν καχυποψίαν, τὴν ὑπόκρισιν, τὴν ἐπιφανειακὴν δῆθεν ἀρετήν. Ἐχομεν καὶ σήμερον ἀνάγκην, ὅπως πάντοτε ἡ Ἐκκλησία εἶχεν ἀνάγκην, ἀνθρώπων πνευματικῶς ὠλοκληρωμένων· ὅχι μόνον λεγόντων καὶ διδασκόντων καὶ μὴ ποιούντων, ἀλλ' ἐφαρμολογούντων, εἰ δυνατόν, μέχρι κεραίας τὸ τοῦ Κυρίου «ὅς δ' ἂν ποιῇ καὶ διδάξῃ». Ἐχομεν ἀνάγκην λαϊκῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τῶν ὁποίων ἡ καθημερινὴ ζωὴ νὰ εἶναι κήρυγμα ζωντανὸν καὶ κρᾶζον. Τοιοῦτους εὐχεται καὶ ἀναμένει ἡ Ἐκκλησία ὅλους τοὺς μέχρι τοῦδε ἐνταχθέντας, καὶ ἐκείνους, πού καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐνταχθοῦν εἰς τὸ Τάγμα τῶν Λαϊκῶν Ἱεραποστόλων.

ΔΙΚΑΙΑ ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίκοπος κ. Μιχαήλ, ἀνταμείβων ἡν ἄφωσιωμένην διακονίαν καὶ ἅς δοκίμους ὑπηρεσίας τοῦ Ἰανοσιοῦ. Ἀρχιδιακόνου κ. Νεφύτου Σπυρογιαννάκη, ἐχειροτόνησεν αὐτὸν εἰς Πρεσβύτεον καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸν ἐχειροέτησεν εἰς Ἀρχιμανδρίτην. Ἡ ἡν λόγῳ χειροτονία καὶ χειροεσία ἐγένετο κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Πρωτοκουφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, εἰς τὸ ταπηγυρίζον, ὡς τιμώμενον ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, Παρεκκλήσιον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Κατὰ τὴν χειροτονίαν παρέστησαν: Οἱ Θεοφίλ. Ἐπίσκοποι Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας καὶ Κωνσταντίας κ. Γερμανός. ΣυνελεITUργήσαν μετὰ τῆς Α. Σεβασμιότητος οἱ ἱερεῖς: Δ. Φράγκος, Κωνσταντῖνος Καζάνας, Ἱ. Πούλος, Δημήτριος Στεφανόπουλος, Γεώργιος Παπαδέας καὶ ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Τ. Παντελάκος.

Κατὰ τὴν χειροτονίαν παρέστησαν ἐπίσης: Ὁ Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Ν. Ὑόρκῃ κ. Κωνσταντῖνος Τριανταφυλλάκος, ὁ Πρόξενος κ. Δ. Βελισσαρόπουλος, ὁ Πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν ἐν Ν. Ὑόρκῃ Τοπικῶν Σωματείων κ. Π. Λαντζούνης, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως Κορινθίων κ. Δ. Γκέρκη, ὁ Διευθυντὴς καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλίου, τὸ προσωπικὸν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀντιπρόσωποι τοῦ Τύπου καὶ τοῦ Ὁργανωμένου Ἑλληνισμοῦ καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Τοὺς χοροὺς διηύθυνον: Ὁ Αἰδεσιμ. π. Γ. Νάσσης καὶ ὁ Μουσικολ. Πρωτοψάλτης κ. Χρῆστος Βρυωνίδης.

Πρὸ τῆς χειροτονίας ὁ Πανοσιολ. κ. Νεόφυτος ἀπηύθυνεν πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον καὶ πνευματικὸν αὐτοῦ πατέρα θερμὴν προσλαλίαν ἔχουσιν οὕτω:

«Συγκίνησις βαθυτάτη διακατέχει τὴν καρδίαν μου κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ὅποτε εὐρίσκομαι ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, ἵνα λάβω παρὰ τῶν ἁγίων χειρῶν Της καὶ τὸν δεύτερον τῆς Ἱερωσύνης βαθμόν.

Ἰστάμενος κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμὴν πρὸ τοῦ φρικτοῦ Θυσιαστηρίου, αἰσθάνομαι δέος καὶ φόβον διὰ τὸ βάρος τῶν εὐθυνῶν, τὰς ὁποίας οἱ ἄσθενεῖς μου ὡμοὶ ἐπωμίζονται ἀπὸ σήμερον. Ζητῶ ἀπὸ τὸν Κύριον τοῦ ἔλεους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν, ἵνα γίνῃ ἵλεως ἐπὶ ἐμὲ τὸν ταπεινόν.

Ἐδίστασα μέχρι σήμερον νὰ δεχθῶ τὸν δεύτερον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης, ἀναλογιζόμενος τὴν μεγίστην σημασίαν τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἱερέως καὶ τὴν τεραστίαν εὐθύνην τοῦ ἔναντι τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἄοκνον φροντίδα, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν Χριστιανῶν, τοὺς ὁποίους καλεῖται ὑπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας νὰ ποιμάνῃ.

Ὁ Ἱερεὺς δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ εἰς τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Τάσσεται ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ νὰ φωτίσῃ καὶ καθοδηγήσῃ τὰς ψυχὰς τῶν Χριστιανῶν του εἰς δόδον σωτηρίας. Ὑψιστον τὸ λειτούργημα τοῦ καὶ μεγίστη ἡ ἀποστολή του. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἀναλώσῃ μὲ πλήρη αὐταπάρνησιν τὴν ζωὴν του ὁλόκληρον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἀκριβῶς ἡ λαμπάς, ἡ ὁποία φωτίζει καὶ ταυτοχρόνως ἀναλίσκεται.

Ἀναλογιζόμενος τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὸ ὕψιστον τῆς Ἱερωσύνης ὑπουργήμα, καὶ συναισθανόμενος βαθύτατα τὴν ἀναξιότητά μου καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀσθενείας μου, ἐλπίζω ἀκραδάντως εἰς τὸ ἔλεος τῆς Θείας εὐσπλαχνίας καὶ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Κυρίου, ὁ ὅποιος πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μὲ στερήσῃ τῆς βοηθείας Του.

Μὲ βαθυτάτην συγκίνησιν στρέφω τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμὴν τῆς ζωῆς μου τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μου πρὸ τοὺς εὐσεβεῖς γονεῖς μου, οἱ

ὁποῖοι ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων ὠδήγησαν τοὺς πόδας μου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ μοῦ ἐνέπνευσαν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν καὶ παρακαλῶ τὸν Ὑψιστον νὰ χαρίξῃ εἰς αὐτοὺς πλουσίως τὰ ἀγαθὰ Του καὶ τὴν εὐλογίαν Του.

Μὲ βαθύτατον σεβασμὸν ἀναμνησκομαι τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐκοπίασαν διὰ νὰ μοῦ δώσουν τὰ μέσα ἵνα μορφωθῶ καὶ καταστῶ κάπως ἱκανὸς νὰ ἐπωμισθῶ τὸ βάρος τῶν εὐθυνῶν τῆς Ἱερωσύνης.

Εὐγνωμοσύνην αἰώνιαν ἐκφράζω πρὸς Ὑμᾶς, Σεβασμιώτατε Ἁγιε Πατέρα μου, καὶ τὴν υἱικήν μου ἀφοσίωσιν πρὸς Ὑμᾶς, τὸν Ἁγίον καὶ σοφὸν Ποιμενάρχην τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ Θεία Πρόνοια ὠδήγησε τὰ βήματά Σας εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Μητρόπολιν τῆς γενετείρας μου Κορίνθου, περιεβάλετε τὴν ταπεινότητά μου μὲ ὅλην Σας τὴν πατρικὴν ἀγάπην. Ἐγαλουχήθη καὶ ἐμαθήτευσα πλησίον Σας ἐπὶ μίαν δεκαοκταετίαν. Εὐρισκόμενος πλησίον Σας κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα, ἐδιδάχθην καὶ ἐποτίσθην ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐσεῖς μοῦ ἐγνωρίσατε τὴν ἀληθινὴν ζωὴν καὶ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Ἐκ τῆς καθημερινῆς ζωῆς Σας ἐγνώρισα τὸ ἀσούγκριτον μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς σας, τὴν φωτεινὴν διάνοιάν Σας, τὰς ἀγίας καὶ εἰλικρινεῖς σκέψεις Σας, τὴν λατρείαν Σας πρὸς τὸν Σωτήρά μας καὶ τὰς καθημερινὰς θυσίας Σας ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξης τῆς Ἀγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας.

Σήμερον δέ, ὅποτε ἐορτάζομεν τὴν μνήμην τοῦ πολιοῦχου τῆς Ἰδιαιτέρας μου Πατρίδος, τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου, στρέφονται αἱ σκέψεις μου εἰς τὰς λαμπράς ἐκείνας ἡμέρας, τὰς ὁποίας ἐγνώρισεν ἡ Κόρινθος ἐπὶ τῆς Ποιμαντορίας Σας καὶ ἔρχονται εἰς τὴν μνήμην μου ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐπράξατε ὑπὲρ τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς πόλεως αὐτῆς καὶ τῆς Ἐπαρχίας Κορινθίας ὁλοκλήρου. Ὑπήρξατε ὁ ἄγρυπνος φρουρὸς τῶν ψυχῶν τὰς ὁποίας Σας ἀνέθεσεν ἡ Ἐκκλησία νὰ περιφρουρήσῃτε. Ὁ καλὸς Πατέρας, ὁ ὁποῖος θυσιάζει καὶ τὴν ζωὴν

του ακόμη διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν τέκνων του. Ἡ παρηγορία καὶ τὸ στήριγμα τῶν ἐνδεῶν καὶ ὁ ἀκάματος ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ.

Εἰς εὐρυτέραν δὲ κλίμακα συνεχίζετε τὸ πεπνυμένον ἔργον Σας καὶ τὴν ὑψηλὴν Ἑθνικοθρησκευτικὴν Σας δρᾶσιν εἰς τὴν μεγάλην καὶ εὐλογημένην δευτέραν μας Πατρίδα Ἀμερικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ κατὰ Ἀνατολὰς Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὸ Οἰκουμενικὸν μας Πατριαρχεῖον, Σᾶς ἀνέθεσε πρὸ ὀκταετίας περίπου τὴν διαποίμανσιν τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων τῆς Ἀμερικής, Βορείου καὶ Νοτίου.

Δὲν ἐπιθυμῶ ὅμως τὴν στιγμὴν αὐτὴν νὰ ἀπαριθμήσω τὰ ὅσα ἐπετελέσατε «ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις», κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῆς θεαρέστου ποιμαντορίας Σας ἐνταῦθα, διότι εἶμαι ἀπόλυτως βέβαιος, ὅτι προσκρούω εἰς τὴν ὑμετέραν ἄκραν ταπεινῶσιν. Ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ Σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι ὅπως καὶ εἰς τὸ παρελθόν, τοιοῦτοτρόπως καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ προσπαθίσω μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις νὰ φανῶ ἀντάξιος τῶν πατρικῶν Σας προσδοκιῶν καὶ νὰ συνεχίσω νὰ ἐργάζωμαι ἀποθλέπων εἰς ἓν καὶ μόνον: νὰ ἁρέσκω εἰς τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρά μας Ἰησοῦν Χριστόν, ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν προαγωγῆς τῶν φιλτάτων μας Ἑλληνοαμερικανῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Καὶ τώρα, ὁπότε ἔτοιμος ἴσταμαι ἐνώπιόν Σας ἵνα δεχθῶ ἀπὸ τὰς χειρὰς Σας τὴν Ἱερὰν Παρακαταθήκην, συγκλονίζομαι ἀπὸ τὸν φόβον τῶν εὐθυνῶν καὶ διὰ τοῦτο παρακαλῶ τὴν Ὑμετέραν σεπτὴν μοι Σεβασμιότητα, τοὺς Θεοφιλεστάτους Ἀγίους Ἀρχιερεῖς, τὸ Τίμιον Πρεσβύτεριον καὶ ἅπαντας τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς, τοὺς πληροῦντας τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦτον, ἵνα προσευχηθῶσιν ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα ἔλθῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ πληρῶσῃ τὴν ἐμὴν ἀσθένειαν, ὥστε νὰ φανῶ ἀντάξιος τῆς Θείας Χάριτος Αὐτοῦ.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀντεφώνησεν αὐτὸν κατὰ τὴν τάξιν. Οὗτος ἐξῆρεν τὴν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας καὶ οἰκογενειακῆς παραδόσεως πρὸς

τὴν Ἐκκλησίαν ἀφοσίωσιν καὶ πρὸς τὴν ἱερωσύνην κλησιν τοῦ χειροτονουμένου, τὴν ἀπὸ τῆς χειροτονίας του εἰς διάκονον μέχρι σήμερον ἐπιδειχθεῖσαν ζηλωτὴν διακονίαν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐνταῦθα, τὴν ἀφοσίωσίν Του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ἀνωτερότητα τοῦ ἡθους, τὴν ἱκανότητα, τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπομονὴν κατὰ τὰς δυσχερεῖας ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν Διοίκησιν, καὶ τὸ θερμόν του ἐνδιαφέρον κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀσθενείας τοῦ Σεβασμιωτάτου. Ἐπειτα ἀπηύθυνεν πρὸς αὐτὸν θερμὰς Πατρικὰς καὶ Ποιμαντορικὰς συμβουλὰς καὶ παραινέσεις τὰς ὁποίας ἔχων ὑπ' ὄψιν ἀσφαλῶς θὰ ἐκπληρώσῃ ἐπιτυχῶς τὰ νέα του καθήκοντα.

Κατὰ τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ χειροτονθέντος Πρεσβυτέρου τὴν Εἰδικὴν Ἐκκλησιαστικὴν Εὐχὴν ἐπὶ τῇ ἀπονομῇ τοῦ Ὁφικίου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου καὶ ἐχειροθέτησε τὸν Πανοσιολ. Ἱερομόναχον κ. Νεόφυτον εἰς Ἀρχιμανδρίτην.

Τὸ Ἐκκλησίασμα ἔλαβε τὸ ἀντίδωρον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Κου Νεοφύτου. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἐπηκολούθησε δεξίωσις εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐνθα προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ. Κατ' αὐτὴν ὠμίλησαν: ὁ Θεφιλ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας ἀπὸ μέρους τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, ὁ Θεφιλ. Ἐπίσκοπος Κωνσταντίας ἀπὸ μέρους τοῦ Κλήρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὁ διευθυντής τοῦ Ἑθνικοῦ Κήρυκος κ. Μπάμπης Μαρκέτος ἀπὸ μέρους τοῦ Τύπου καὶ ὁ κ. Π. Λαντζούνης ἀπὸ μέρους τῆς Ὀμοσπονδίας τῶν Τοπικῶν Σωματείων Ν. Ὑόρκης. Ἀπαντες ἐξέφρασαν τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς εὐχὰς αὐτῶν καὶ ἐκείνων ἐξ ὀνόματος τῶν ὁποίων ὠμίλησαν πρὸς τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Νεόφυτον, ὅστις ἐν βαθείᾳ συγκινήσει ἀνταπήντησεν εὐχαριστήσας καὶ ὑποσχέθεις, ὅτι θὰ πράξῃ τὸ καλύτερον δυνατόν εἰς τὸν τομέα τῶν καθηκόντων καὶ τῆς ἀποστολῆς του.

SUBSCRIPTION BLANK

THE ORTHODOX OBSERVER

St. Basil's Academy — Garrison, N. Y.

Please ☐ enter ☐ renew my subscription to **The Orthodox Observer.**

☐ 1 year \$4.00

☐ 2 years \$7.00

Name

Address

City Zone State

check or money order enclosed
(foreign postage \$0.50 per year extra)

ΣΚΕΨΕΙΣ & ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΡΙΩΝ

Γεσσαράκοντα περίπου Κατηχήτριαι εξεπαιδεύθησαν το έτος τουτο εις το 'Ανώτατον Κατηχητικόν Φροντιστήριον της 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς, τὸ ὁποῖον ἐλειτούργησεν εις τὴν 'Ακαδημίαν τοῦ 'Αγίου Βασιλείου ἀπὸ τῆς 1ης 'Ιουνίου ἕως τὴν 14ην 'Ιουλίου. Ὅπως καὶ κατὰ τὰς προηγούμενα ἔτη αἱ φοιτήτριαι αὐταὶ θὰ ἐπιστρέψουν εις τὴν Κοινότητάς των μὲ πλουτισμένας τὰς θρησκευτικὰς καὶ τεχνικὰς τὼν γνώσεις εις τὸ θέμα τῆς θρησκευτικῆς ἐκπαίδευσως καὶ μὲ ἀνανεωμένον τὸν ἐνθουσιασμόν των κατὰ τὸ Κατηχητικὸν ἔργον. Τὸ Κατηχητικὸν τοῦτο Φροντιστήριον ἐπιτελεῖ ἕνα σοβαρὸν καὶ θετικὸν ἔργον. Τὸ ἔργον ὅμως αὐτὸ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι μεγαλύτερον, εἰναι οἱ 'Ιερατικοὶ Προϊστάμενοι τῶν Κοινοτήτων μας εἶχον περισσότερον ἐνδιαφέρον καὶ ἐξεμεταλλεύοντο κατὰ τὴν εὐκαιρίαν, ποὺ τοὺς δίδει ἡ 'Αρχιεπισκοπὴ νὰ ἀποκτήσουν καλῶς ἐξωπλισμένα κατηχητικὰ στελέχη. Χωρὶς μεγάλο κόπο θὰ ἦτο εἰς αὐτοὺς δυνατόν νὰ καλύψουν τὰς 20 ἀκόμη θέσεις, ποὺ αἱ κτιριακαὶ εὐκολαί τῆς 'Ακαδημίας ἐπέτρεπαν διὰ τὸ Κατηχητικὸν Φροντιστήριον. Φυσικὰ καὶ πάλιν τὸ μεγάλο θέμα τῆς ἐκπαίδευσως τῶν Κατηχητριῶν δὲν ἐξαντλεῖται. "Αν ἴδωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸν περασμένο χρόνον αἱ ξέναι 'Εκκλησίαι ἐξεπαιδευσαν 300.000 ἐργάτας καὶ ἐργατρίδας καὶ τὸν Κατηχητικῶν Σχολείων διὰ τὰς ἀνάγκας των, θὰ ἐντυπωθῶμεν πόσον μακρὰν εἴμεθα ἀπὸ μίαν θετικὴν πάντησιν καὶ εἰς τὸ ἐπιτακτικὸν τοῦτο αἷτημα. Πάντως ἀρήγορον εἶναι ὅτι τὸ θέμα ἀντιμετωπίζεται μὲ τὴν ἀπαιτουμένην σοβαρότητα ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ τῆς Διευθύνσεως τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς καὶ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι πολὺ συντόμως θὰ γίνωμεν μάρτυρες θετικωτέρας καὶ περισσότερον ἐκτεταμένης ἐργασίας καὶ εἰς τὸν τομέα τοῦτον.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ G.O.Y.A.

Εἰς ἄρθρον δημοσιευόμενον εἰς τὸ παρὸν φύλλον διόμομεν πληροφορίας σχετικὰς μὲ τὸ 'Ετήσιον Συνέδριον τῆς G.O.Y.A., ποὺ συνέρχεται τὸν Αὐγουστον εἰς LOS ANGELES. Εἰς τὸ σημείωμα αὐτὸ θέλομεν νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅτι ἡ 'Ιερὰ 'Αρχιεπισκοπὴ πιστεύει πολὺ ὀρθῶς, ὅτι τὸ μέλλον τῆς 'Εκκλησίας τοῦ 'Αμερικανικοῦ 'Ελληνισμοῦ εἶναι εἰς χεῖρας τῶν Νέων μας. Αὐτοὶ εἶναι ἐκτείνοντες, οἱ ὁποῖοι θὰ παραλάβουν τὰ Κοινοτικά μας Συγκροτήματα καὶ διὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ των καὶ τῆς καθήκους των Διοικήσεως θὰ τὰ ἐπεκτείνουν, θὰ τὰ βελτιώσουν καὶ θὰ τὰ πλουτίσουν. Αὐτοὶ θὰ καλλιεργήσουν τὰς ἀνάγκας τοῦ 'Ελληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τὰ ἰδεώδη τῆς 'Ελληνορθοδοξίας καὶ θὰ τὰ προβάλλουν στοὺς πολῖτες τῆς Μεγάλῃς μας χώρας καὶ θὰ τὰ ἐπιβάλλουν στὴν ἐκτίμησίν των. Διὰ τοῦτο ἡ 'Ιερὰ 'Αρχιεπισκοπὴ ἐνηγκαλίσθη τὸ κίνημα τῶν νέων μας, τὸ ὑποστήριξε καὶ τὸ κα-

θωδήγησε. Διὰ τοῦτο προσεύχεται, ἵνα αἱ ἀποφάσεις τοῦ Συνεδρίου εἰς LOS ANGELES δικαιώσουν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν τὰς ἐλπίδας, ποὺ στηρίζει εἰς τοὺς νέους μας. ΕΒΔΟΜΑΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ

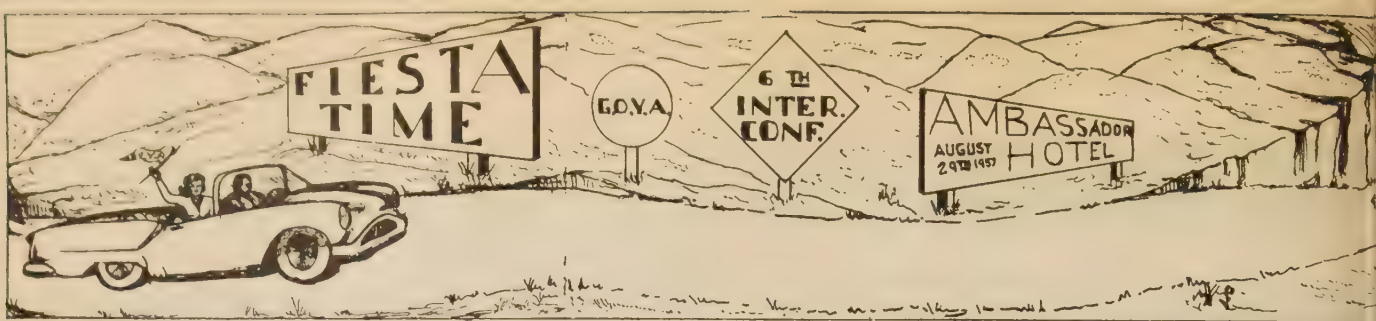
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Κατὰ τὴν 'Εβδομάδα τῆς Χριστιανικῆς 'Εκπαίδευσως, τὴν ὁποῖαν ἔχει καθορίσει τὸ 'Εθνικὸν Συμβούλιον τῶν 'Εκκλησιῶν τῆς 'Αμερικῆς (29 Σεπτεμβρίου — 6 Ὀκτωβρίου) καλοῦνται αἱ 'Εκκλησίαι νὰ σπουδάσουν τὸ θέμα τῆς καταλλήλου ἐκπαίδευσως τῶν Νέων μας σχετικῶς μὲ τὴν οἰκονομικὴν των συμμετοχὴν εἰς τὸ ἔργον, ποὺ ἐπιτελεῖ ἡ 'Εκκλησία. Τὸ θέμα εἶναι σπουδαιότατον ἐνδιαφέροντος, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε, ὅσον σήμερον, οἱ νέοι μας εἶχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ κερδίζουν ἐκ τῆς ἐργασίας των, παραλλήλως πρὸς τὴν ἐκπαίδευσίν των, τόσα χρήματα ἐκ βοηθητικῶν ἐργασιῶν ὅσα σήμερον. Σύμφωνα μὲ μίαν στατιστικὴν τοῦ 'Ινστιτούτου GILBERT κατὰ τὸ περασμένο Φθινόπωρον ἐπὶ 16.000.00 νέων ἡλικίας 13—19 ἔτων διεπιστώθη ἐτήσιον εἰσόδημα κατ' ἄτομον 531 δολλ. Τὸ εἰσόδημα τοῦτο εἶναι τέσσαρες φορές μεγαλύτερον ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ ἐκέρδιζαν οἱ νέοι τῆς ἰδίας ἡλικίας 12 ἔτη πρὶν. Τὸ εἰσόδημα αὐτὸ διαχειρίζονται καὶ ἐξοδεύουν κατὰ βούλησιν οἱ νέοι σήμερον καὶ ὅχι πάντοτε διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἀγαθῶν, ποὺ βοηθοῦν τὴν πνευματικὴν των ἀνάπτυξιν καὶ τὴν καλυτέρευσιν τοῦ χαρακτήρος των. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μεγαλύνει τὴν εὐθύνην τῆς 'Εκκλησίας, ὑποχρέωσις τῆς ὁποίας εἶναι νὰ διδάξῃ τοὺς νέους τῆς ὅτι εἶναι διαχειρισταὶ καὶ οἰκονόμοι ὅχι ἰδικῶν των ἀγαθῶν, ἀλλὰ ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ διαθέτουν διὰ θεάρεστα ἔργα.

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΕΦΟΡΙΩΝ ΤΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΟΛΛΕΓΙΩΝ

'Αντιπρόσωποι τῶν 'Εφοριῶν τῶν Κολλεγίων, ποὺ λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν διαφόρων 'Εκκλησιῶν τῆς 'Αμερικῆς ἢ εὐρίσκονται εἰς κάποιαν σχέσιν μὲ τὰς 'Εκκλησίας, συνηντήθησαν τελευταίως διὰ νὰ συζητήσουν διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ κοινοῦ προβλήματα σχετικὰ μὲ τὰς εὐθύνas των ὡς μέλη τῶν 'Εφοριῶν εἰς σχέσιν κυρίως μὲ τὴν οἰκονομικὴν συντήρησιν τῶν Κολλεγίων ὑπὸ τὸ φῶς τῶν σημερινῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς. Ἀπὸ τὰς συζητήσεις των σημειοῦμεν τὰ κάτωθι: Διεπιστώθη ἡ αὐξήσις τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν φοιτητῶν διὰ τὴν θρησκείαν. 'Ετονίσθη ἡ ἀνάγκη τῆς προσαρμογῆς τῶν Κολλεγίων ὡς οἰκονομικῶν Ὀργανισμῶν εἰς τὰς νέας συνθήκας τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τῆς χώρας, ἢ ἐπιδειξίς ἐνδιαφέροντος τόσον διὰ τὴν πνευματικὴν ὅσον καὶ διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἀνθρότητα τῶν Κολλεγίων, ἢ ὑποστήριξις τῆς 'Ακαδημαϊκῆς ἐλευθερίας τῆς Συγκλήτου τῶν Καθηγητῶν καὶ ἢ καλυτέρευσις τῆς μισθοδοσίας των. Αἱ διαπιστώσεις αὐταὶ ἀποτελοῦν τεκμήρια τοῦ ἀνανεωθέντος ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῆς ἀνωτέρας Παιδείας ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς 'Εκκλησίας καὶ μᾶς ἐνισχύουν τὴν γνώμην ὅτι συντόμως θὰ ὀριμάσῃ ἡ ἰδέα διὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ 'Ελληνικοῦ Ὀρθοδόξου Πανεπιστημίου 'Αμερικῆς.

SIXTH INTERNATIONAL G.O.Y.A. CONFERENCE (August 26—31)

The Sixth International Conference of the GREEK ORTHODOX YOUTH OF AMERICA will convene in Los Angeles, California, on August 26—31, 1957, at the Ambassador Hotel. Thousands of young men and women—delegates and visitors—from all corners of the Western Hemisphere are expected to attend the Conference of G.O.Y.A. Keynote speaker will be His Eminence Archbishop Michael, primate of the Greek Orthodox Church of North and South America and spiritual leader of G.O.Y.A. His subject concerns the future of Orthodoxy in America.

The G.O.Y.A. conference will be high-lighted by many special events: workshops, lectures, forums, tours and luncheons. The delegates, through committee work and general assembly, will discuss and formulate the national program of the organization. The International Conference is the highest constituted legislative body of the GREEK ORTHODOX YOUTH OF AMERICA. Delegates from the more than 250 G.O.Y.A. chapters will participate in the deliberations.

The Conference will begin on Sunday morning with the Divine Liturgy being celebrated by Archbishop Michael, assisted by Bishop Demetrios of the Western Diocese and other local and visiting clergy, at the magnificent Cathedral of St. Sophia in Los Angeles.

The theme of the G.O.Y.A. Conference this year is "Divine Wisdom", based on Psalm 111:10, "The fear of the LORD is the beginning of Wisdom". A special Chapel will be constructed on the premises of the

Ambassador Hotel for the daily use of the delegates and visitors.

The social and recreational program will offer the delegates and visitors a great variety of spectacular events and entertainment. Besides many tours to film studios and television shows, a barbecue luncheon will take place on Sunday after Church service, followed by the "Athenian Rendevous", a Greek festival, on Sunday night. On Tuesday evening "Luau"—Hawaiian style dinner—will be held around the fabulous swimming pool of the Ambassador Hotel. The grand banquet, "Noche de fiesta", will take place

Thursday night, and the grand ball "Golden Fantasy", will be the final social event of the G.O.Y.A. Conference Friday night.

Chairman of the Los Angeles G.O.Y.A. Planning Committee is John T. Pappas, who is being assisted by Dino L. Flokas, Jack P. Becroni, Tiana Pappas, Joyce Matsukas, Ernest Anast, Rose Zavoures and Frank Desby.

Hotel reservations may be made by writing directly to the Ambassador Hotel. Further information regarding the Conference may be obtained from John T. Pappas, 40 Oxford Drive, Arcadia, California.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΝ ΚΟΛΛΕΓΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

"Ηρχισαν αἱ ἐγγραφαὶ εἰς τὸ Διδασκαλικὸν Κολλέγιον τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἀγίου Βασιλείου διὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1957—58.

Εἰς τὸ τμήμα αὐτὸ γίνονται δεκταὶ ἀπόφοιτοι Ἀμερικανικῶν καὶ Ἑλληνικῶν Γυμνασίων.

Ἡ φοίτησις εἶναι τριετής.

Αἱ ἀπόφοιτοι τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολλεγίου διορίζονται Διδασκάλισσαι, Γραμματεῖς Κοινοτήτων καὶ Διευθύντριαι Ἑκκλησιαστικῶν Χορωδιῶν.

Ἡ ζήτησις ἀποφοίτων τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολλεγίου εἶναι μεγάλη καὶ αἱ ἀμοιβαὶ πολὺ ἱκανοποιητικαί.

Οἱ Ἱερεῖς, οἱ Πρόεδροι, οἱ Σύμβουλοι καὶ γενικῶς πάντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ κρατήσουν ἀνοικτὰ τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα, ἐνδιαφέρονται ζωηρῶς νὰ ἀποστείλουν εἰς τὸ Ἰδρυμα αὐτὸ Νέας πρὸς φοίτησιν.

Τὸ Διδασκαλικὸν Κολλέγιον παρέχει, μοναδικὴν εὐκαιρίαν εἰς τὰς ἀποφοίτους τῶν Γυμνασίων μας νὰ εὐρύνουν τὰς σπουδὰς των καὶ νὰ γίνουν πνευματικὰ καὶ ἡγετικὰ στελέχη τῶν Ἑλληνορθόδοξων Κοινοτήτων μας.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀπευθυνθῆτε εἰς:

ST. BASIL'S ACADEMY

GARRISON, N. Y.

What Makes us Greek Orthodox Christians?

by the Rev. Anthony Coniaris
Minneapolis, Minn.

What makes us Greek Orthodox Christians? Why aren't we Protestants or Roman Catholics? Surely our religion is not an accident of birth; for we are free at any time to change our religious affiliation. What is it that makes us Greek Orthodox Christians?

If there is one word that is descriptive of the distinctive character of our Church, it is the word "Orthodox," which derived from two Greek words, means "true faith or belief". During the first ten centuries, the Christian Church was One; it was united; there was no Protestant or Roman Catholic Church. There was one universal Christian Church. The eastern part of this united Christian Church spoke Greek; the western part spoke Latin.

These first ten centuries of Christianity were most crucial. For it was during this time that many false teachers or heretics challenged the true faith as it was given to the Church by Christ. To oppose these false teachers and to defend the truth of Christ, it was the eastern part of the united Christian Church, or in other words, the "Greek" church, that called together the entire Christian Church in Seven Ecumenical or World Councils which met between the fourth and eighth centuries A. D. These Councils condemned the false teachers and defined specifically the true teachings of Christ. Because it was the Eastern or "Greek" segment of the Church that took the initiative in calling together these Seven Councils, because it was the Greek Fathers who defined so well the teachings of our Lord during these councils, the Eastern branch of the United Christian Church came to be known as "Orthodox," i. e., as the Church

which more than anything else tries to preserve the true faith as it was taught by Christ.

Most of us know that in 1054 A. D. the western segment of the Christian Church broke away from the Universal Church. In time it came to be known as the Roman Catholic Church. After its separation the Roman Catholic Church formulated new teachings, which were never a part of the Universal Christian Church. These teachings were: The Supremacy of the Pope, Purgatory, Indulgences, celibacy of the clergy, etc. It was to oppose these new teachings which were completely unscriptural and non-apostolic that the Protestant Reformation began. Thus the Roman Catholic Church was split practically into half.

We ask ourselves the question: Where does the Greek Orthodox Church stand today in relation to the Protestants and the Roman Catholics?

In order to be an Eastern Orthodox Christian one must accept the teachings of the Bible as they were interpreted by the First Seven Ecumenical Councils. In other words, all of the teachings, the confessions, the creed of the Greek Orthodox Church today were formulated back in the first ten centuries when the Christian Church was united. Consequently, the teachings of the Greek Orthodox Church today are the teachings of the ancient, undivided, united, universal Christian Church. They are not the teachings of one man. To be a Presbyterian, for instance, one must accept *one man's* interpretation of the Bible, that of John Knox, the founder of Presbyterianism. To be a Lutheran, one must again accept *ones man's* (Luther's) interpretation of the Bible. So it is with all the

Protestant Churches. To be a Roman Catholic one must accept *one man, the Pope*, as the infallible interpreter of the teachings of Christ. But to be a Greek Orthodox Christian, one must accept the Bible, God's Word, as it was interpreted by the entire Christian Church, when it was one and united. Consequently, the teachings of the Eastern Orthodox Church are not the teachings of one man or one group of people; they are the teachings which were made under the guidance of the Holy Spirit in the first 7 Councils, teachings universally accepted by all Christians when they were united. The Greek Orthodox Church has neither added nor subtracted from these teachings. It has preserved them intact. In other words, the Eastern Orthodox Church, with its several branches, the Russian, the Greek, the Ukrainian, the Syrian, the Serbian, etc., is today a continuation of the early, undivided universal Christian Church.

From time to time this fact is admitted both by Protestants and Roman Catholics. Last year Roman Catholic Churches adopted a new Easter Service. According to this service the priest comes forth into a darkened church at the stroke of midnight holding a Paschal candle from which parishioners light candles of their own. In so doing the Roman Catholic Church stated that it was returning to a practice of the early Christian Church. Now this is exactly how we Eastern Orthodox Christians have celebrated Easter since the very beginning, because we are an historical continuation of that ancient, undivided, universal Christian Church. The Roman Catholic Church admitted this fact indirectly when it adopted our Easter service.

Recently a Protestant wrote concerning baptismal service of our church: "The closest, ceremonially, to an early Christian baptism that I have seen was on an occasion when a Greek bishop came to baptize the son of one of his clergy... The exorcisms... the blessing of the water chanted by the bishop... the complete baptism of the naked child... the reappearance of the neophyte in white... the total service was much closer to what Hippolytus or Tertullian, Cyril or Augustine, would have known than any other modern forms of the baptismal rite." It is no wonder that our baptismal service today is just as it was in the early church; for we are a continuation of that early Christian Church.

This, then, is what makes us Greek Orthodox Christians: We are the Church that through the centuries has suffered to preserve the truth exactly as it was taught by Christ. We are an historical continuation of the ancient, undivided, universal Christian Church. The teachings of our church are not those of one man or one group, but those formulated by all Christians when they were united in one Church.

Father Ambrose Bachaus, a German priest and physician, who was converted to the Eastern Orthodox Church writes in a letter to his congregation: "Just as you love your lawful husband with all your heart, you love him above everything else and more than anything else, so you must love the Holy Orthodox Church, the Church you chose, more than anything else. But just as you neither ignore nor hate another man because he is not your husband, so your love and your faithfulness to the Orthodox Church should not cause you to ignore or hate other Churches. Just as the woman in the Bible, when she found the lost coin, called out in joy to inform her friends of what she found, so you should call out in joy to your friends telling them how beautiful and precious your Church

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΜΑΣ ΣΧΟΛΗΣ.

(1) 'Ο Σεβασμιώτατος 'Αρχιεπίσκοπος κ. Μιχαήλ ἐνῶ ἐκφωνεῖ βαθυστόχαστον λόγον εἰς τὴν ἀρχαίαν 'Ελληνικὴν, ὁ Θεοφίλ. 'Επίσκοπος 'Ελαίας κ. 'Αθηναγόρας, Σχολάρχης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου τῶν καθηγητῶν καὶ πλῆθος κόσμου. (2) Τὸ ἐμβλημα τοῦ 'Ακαδημαϊκοῦ Τίτλου τῶν Τελειοδιδάκτων προσφέρεται ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Καινῆς Διαθήκης 'Αρχιμ. Γερασίου Παπαδοπούλου. (3) 'Η τελετὴ τῆς ἐκσκαφῆς τοῦ Κτιρίου τῆς Βιβλιοθήκης. 'Ο Σεβασμιώτατος μετὰ τῶν δωρητῶν: 'Αγγέλου Κοτσίδα καὶ Θεοδώρου Τόνου.

is to you, telling them how you found Christ in the Holy Orthodox Church and how you continue to find Him there... teaching you through the

sermon... uniting Himself unto you in Holy Communion... and that one day you shall stand next to Him in Heaven."

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE MAKINGS OF A PERMANENT DECISION

by Rev. C. N. Dombalis
Richmond, Va.

Much has been said and written about Billy Graham and his present campaign in the city of New York. The evangelist Billy Graham, in relation to this present campaign, has been described as mustering all of his strength for the biggest battle with the Devil of New York City. Through the medium of communication we have read of the enormous preparations that were under way for the struggle ahead which confronts the evangelist in New York. Some 1900 churches are on a round the clock chain of prayers for the success of his venture. No one can deny the sincerity, enthusiasm, and zeal, which characterizes this modern day David, Billy Graham.

The author, as a priest of the Greek Orthodox Church, cannot find himself in harmony with all of the theological views shared by Billy Graham, but this present article does not intend primarily to discuss theological differences with the well-known Evangelist. The object of this essay is to point out the significant lack of ritual which characterizes the campaigns, of Billy Graham and, in addition, to manifest the shortcomings of a non-ritual type of religious service. The purpose of seeking to discuss these two salient points in the campaigns of Billy Graham is of utmost importance, for upon these two points rests the permanent effectiveness of those who have made, are making and will make decisions for Christ through the Graham campaigns.

The type of religious service employed by Billy Graham is a comparatively recent development arising at the time of the Reformation in the sixteenth century. The entire

service is coiled about a sermon, and if the minister's sermon is warm and inspiring, such as is the case with Billy Graham, then the relationship between man and God is heightened, but if the minister's sermon is mediocre, and because there is no liturgy in this type of religious service, the remainder of the hour in church rarely has enough power to produce a definite mood of worship. If the minister happens to be a bore, the whole service is impoverished, and if this be the case there is little hope for a religious development.

Unfortunately, this may be the sad awakening to someone who has made a decision for Christ as the result of a forceful delivery by Billy Graham. Without a ritual, a liturgy, the worshipper is, in a sense, at the mercy of the talents of the minister. It seems to me that God could not have intended to make the reality of worship depend so heavily upon the frail talents of one human being.

There is another defect which characterizes such a form of worship, and that is the passive roll of the congregation. There is little for them to do but to bow their heads and sing the hymns. The rest of the time they just sit and listen. There is too much of the lecture-hall atmosphere. Lectures are lectures and worship is worship. The main reason for going to church is to worship God; to worship Him in His presence; to partake of the very life of Jesus in the form of a sacrament; to worship God together. To worship God actively the congregation needs definite things to do. In the Orthodox Liturgy, as compared with that type of religious service where the sermon is

the core and there is no ritual, the sermon and the personality of the minister are relatively unimportant; thus the reality of worship is not dependent upon the frail talents of one human being. The Orthodox Liturgy, being a drama, a factual play, demands that the congregation be kept busy; everyone in the Orthodox Church has a definite roll to play and everyone senses that he is needed for the drama that is being enacted. The Liturgy of the Orthodox Church returns the worshipper mentally and spiritually to the years when their Masters walked on earth, and as the drama of the Liturgy unfolds, the Orthodox worshipper projects his personality into a witness of the actual occurrence of the birth of Christ, of His teachings, of His crucifixion, and finally of His glorious resurrection.

The entire Orthodox assembly becomes a part of this drama and, as a participant in this great play, they are united to offer worship to God. (Centuries of practical wisdom and religious instinct have molded the Orthodox Liturgy into its present day formation). Because everyone is joining actively in the service mentally, spiritually and physically, he feels closer to the one worshipping with him. We kneel during prayer, stand during praise and sit during instruction. We worship God individually and as part of a group.

The central act of the whole Orthodox Liturgy is the sacrament of Holy Communion in which Christ is actually present; He comes into the lives of the worshippers who offer their lives to Him and receive His life in return. It is not sufficient for

"Mother, Where Is My Belief?"

by Freida Pitsios

The modern child today is brought up in a decent, cultured, comfortable but thoroughly irreligious home.

All around us, living in the very shadow of our large churches and beautiful cathedrals, many children are growing up without a particle of religious training or influence.

The parents of such children have usually completely given up the search for religious moorings. At first, they probably had some sort of vague idealism as to what should be taught.

They recall something of the religious instruction received when they were children, and they feel that something like that ought to be passed on to the children of today, but they can't do it—because the simple truth is that they have nothing to give.

Our modern broadmindedness has taken religious education out of the day schools—Our modern way of living has taken it out of the homes. There remains now only one place where it may be obtained, and that is in the Sunday School, but it is no longer fashionable to attend Sunday School. The result is that there is very little religious education, and

parents who lack it themselves are not able to give it to their children—so it is a case of "the blind leading the blind", and both children and parents will almost invariably end up in the path of uncertainty and irreligion.

As you think of your mother, remembering her with love and gratitude—in wistful yearning—I am sure that the memories that warm and soften your heart are not at all like the memories the children of today will have.

The challenge to twentieth century motherhood is as old as motherhood itself.

Although the average American mother has advantages pioneer women never knew—material advantages, education, culture, advances made by science and medicine, although the modern mother knows a great deal more about sterilization, diets, health, calories, germs, drugs, medicines, and vitamins, than her mother did, there is one subject about which she does not know as much and that is God.

The modern challenge to mother-

hood is the eternal challenge, that of being godly women.

The very phrase sounds strange in our ears. We never hear much of it now. We hear about every other type of women—the beautiful women, smart women, sophisticated women, career women, divorced women—but so seldom do we hear of a godly woman—or a godly man either for that matter.

It is much nobler to be a good mother than to be Miss America. It is a far, far better thing in the realm of morals to be old-fashioned than to be ultra-modern.

The world has enough women, who know how to hold their cocktails, who have lost all their illusions and their faith. The world has enough women, who know how to be smart. It needs women who are willing to be simple.

The world has enough women who know how to be brilliant. It needs some who will be brave. The world has enough women who are popular. It needs more to be pure.

We need women, and men too, who would rather be morally right than socially correct.

Let us not fool ourselves—Without our Orthodox belief, without Christian education, without the principles of Christ inculcated into young life, we are simply rearing pagans.

Physically they will be perfect. Intellectually, they will be brilliant. But spiritually, they will be pagan. Let us not fool ourselves.

The Church alone cannot do it—

Our Priest cannot do it alone—

The love of God cannot be taught a child, unless the mother herself knows enough about God. If you have no prayer life yourself, it is

man to read the Bible and to adhere to the teachings of Christ, but the very life of Christ Himself is necessary for the development of a healthy personality type. Thus the Church was founded that it might impart to man the very life of Jesus, and this the Church fulfills in the form of a sacrament—the Holy Eucharist. About the Holy Eucharist has been created a Liturgy that does not rest upon the frail talents of a human being but is contingent upon the very existence of God Himself.

If there is any truth in the Gospels,

then those who wrote the Gospels pertaining to the life of Jesus and who also gathered together for that first Holy Communion, and whose disciples incorporated this form of worship, indeed continued in the spirit of Christ, for the Orthodox Liturgy over a period of years leaves its mark upon the person who sincerely participates, by spiritually refreshing him, strengthening him and training him for the never easy struggle to abide by his "Decision for Christ" in a far from Christian world.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

—Τὴν 4ην Ἰουνίου ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαὴλ προήγαγεν συσκέψεως τῶν Ἱερέων τῆς Μητροπόλεως Νέας Ἱερσέης εἰς τὴν ἐκκλησίαν Ἀρχιεπισκοπὴν, ἀναφορικῶς πρὸς διάφορα ζητήματα τῶν Κοινοτήτων τῶν.

—Τὴν Κυριακὴν, 9ην Ἰουνίου, ἐπετελέγησαν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Βασιλείου καὶ προέστη τῆς λειτουργίας ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ Σχολικοῦ τοῦ.

—Τὴν Δευτέραν, 10ην Ἰουνίου, παρήγαγεν εἰς τὴν διάλεξιν τοῦ Σεβασμιώτου Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων «Περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Εὐρώπῃ» π. προλόγιον αὐτήν.

—Τὸ Σάββατον, 15ην Ἰουνίου, συνεβούλευσε ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Νεοφύτου ἐπισκέψασθαι τὴν ἐν Βαλτιμόρῃ κοινότητα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. ἐπέτελε τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Σαββάτου καὶ ὠμίλησε πρὸς τὸ Ἐκκλησιασ-

μα Ἑλληνιστὶ καὶ Ῥωσιστὶ, διότι ἡ Κοινότης περιλαμβάνει μετὰ τῶν μελῶν τῆς καὶ Ῥώσους Ὁρθοδόξους. Ἐπηκολούθησε συγκέντρωσις εἰς τὴν Κοινοτικὴν αἴθουσαν, ὅπου ὁ Σεβασμιώτατος ἀπήντησεν εἰς ἐρωτήσεις ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων θρησκευτικῆς, Ἐκκλησιαστικῆς καὶ πνευματικῆς φύσεως. Τὴν Κυριακὴν προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας, συμπαραστατοῦμενος ὑπὸ τῶν Αἰδεσιμ. Γεωργίου Γάλου, Ἱερατ. Προϊσταμένου, Ἰωάννου Ἱεροθέου, Ἐφημερίου τῆς Κοινότητος καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Νεοφύτου. Ὁ Σεβασμιώτατος ὠμίλησεν ἐπὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Πάντων καὶ ἐπεβραύσε τὴν διακονίαν τοῦ Αἰδεσιμ. Γεωργίου Γάλου διὰ τῆς εἰς αὐτὸν ἀπονομῆς τοῦ Ὁφικίου τοῦ Οἰκονόμου. Ἐχειροθέτησε δὲ ἀναγνώσας τοὺς ἐκ τῆς Νέας Γενεᾶς τῆς Κοινότητος: Ἰωάννην Π. Πρέβαν, Δημήτριον Δημητρίου καὶ Σωτήριον Μπαρμπέρην.

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἐγένετο ἀποχαριστήριον δεῖπνον πρὸς τιμὴν τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τοῦ ἐτέρου Ἱ. Ναοῦ Βαλτιμόρης, Ἀγίου Νικολάου, Αἰδεσιμ. Δημ.

Σακελλαρίδου. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐξῆρε τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν πολυτίμους ὑπηρεσίας τοῦ τιμηθέντος Πατρὸς Σακελλαρίδου.

—Τὴν 23ην Ἰουνίου, Κυριακὴν, ὁ Σεβασμιώτατος συνοδευόμενος ὑπὸ Ἱερολογ. Ἀρχιδιακ. τοῦ κ. Νεοφύτου, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἐν ORANGE, NEW JERSEY, συμπαραστατοῦμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Αἰδ. Ἱερ. Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος π. Κωνστ. Βασιλείου. Εἰτα κατέθεσε τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον τοῦ Ἱ. Ναοῦ, ἐκ πεντελικοῦ μαρμάρου, κομισθέντος ἐξ Ἑλλάδος. Διεξήχθη ἔρανος, τὴν ὥραν τῆς διανομῆς τοῦ ἀντιδώρου καὶ ἕκαστος τῶν Χριστιανῶν προσέφερεν ἢ ὑπέσχετο ὠρισμένον ποσόν. Οὕτω ὁ ἔρανος ὑπὲρ τῶν Κοινοτικῶν Ἰδρυμάτων ἀπέδωκε περίπου 13.000 δολλάρια. Τὸ ἑσπέρας παρετέθη πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου δεῖπνον, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν περὶ τὰ 200 πρόσωπα, πρὸς τὰ ὁποῖα οὗτος ὠμίλησεν καταλλήλως.

—Τὴν 24ην Ἰουνίου ἡ Α. Σ. ἔδωκε

her a useless gesture to make your child say his prayers every night. If you never enter your church, it is rather futile to send your child to Sunday School.

The twentieth century challenge to motherhood—when it is boiled down—is that mothers will have no experience of God, a reality which they can pass on to their children. For the newest of the sciences is beginning to realize, after a study of the teachings of Christ from the standpoint of psychology, that only when human beings discover and follow these inexorable spiritual laws, will they find the happiness and contentment which we all seek.

Mothers in great houses and Mothers in the little home—they who are meeting the age-old challenge—"that of bringing their children to the love and knowledge of God.

"And I seemed to see our Saviour—with His arms full of children of far-away Judea—saying to that Mother and to all the Mothers—the old invitation so much needed in these times: 'Suffer the little children to come unto me and forbid them not, for all such is the Kingdom of God.'"

I believe that this generation of young people has courage enough to face the challenging future. I believe that their idealism is not dead. I believe that they have the same

bravery and the same devotion to the things worth while that their grandmothers had. I have every confidence that they are anxious to preserve the best of our heritage, and God knows, if we lose it here in this country, it is forever gone. I believe that the women of today will not be unmindful of their responsibilities; I believe that the women of today will always keep the Faith of our Greek Orthodox belief—

Why have I dared to speak so honestly?

"Because I am a Mother."

διάλεξιν ἐν τῷ 'Ι. Ναῶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Νέας Ὑόρκης με θέμα: «Ἡ προσωπικότης τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ ἡ Νεολαία». Οὕτω ἐγκαινιάσθη ἡ ἑβδομάς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἥτις διήρκεσε μέχρι τῆς 30ῆς λ.μ.

—Τὴν 30ην Ἰουνίου, Κυριακὴν τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ Καθεδρικῷ 'Ι. Ναῶ τῆς Ἁγίας Τριάδος Νέας Ὑόρκης. Ἀκολουθῶς ἐτελέσθη Δοξολογία καθ' ἣν ὁ Σεβ. ἀνέπεμψεν εὐχὰς ὑπὲρ ὑγείας καὶ μακροημερεύσεως τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Παύλου, ἐπὶ τῇ ὀνοματικῇ αὐτοῦ ἑορτῇ. Εἶτα ἠυλόγησεν ἄρτοκλασίαν τῆς ἐν Ἀμερικῇ ἑνώσεως Κορινθίων. Ἐν τέλει δὲ ἐτέλεσε Μνημόσυνον τῆς Ὁμοσπονδίας Μικρασιατικῶν καὶ Θρακικῶν Σωματείων εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσοστόμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τελειωθέντων. Παρέστησαν ὁ Ἐντ. Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Ν. Ὑόρκῃ, κ. Κ. Τριανταφυλλᾶκος, Κληρικοί, Προξενικοί, Ἀντιπροσωπεῖται καὶ πλῆθος κόσμου.

Τὴν 4ην Ἰουλίου, ἐπέτειον τῆς Ἑθνικῆς Ἀνεξαρτησίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐτελέσθη ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Νέας Ὑόρκης, Θεία Λειτουργία καὶ ἐψάλη Δοξολογία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, συμπαραστατομένου ὑπὸ 15 ἱερέων τῆς 'Ι. Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐν τῷ 'Ι. Βήματι συμπαρίσταντο προσευχόμενοι ὅλοι σχεδὸν οἱ ἱερατικῶς Προϊστάμενοι τῆς Μεζζονος Νέας Ὑόρκης, καὶ τινες τῆς Νέας Ἱερσέης.

Παρέστησαν: Ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Κ. Τριανταφυλλᾶκος, ὁ Πρόξενος κ. Βελισσαρόπουλος, ὁ Πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Ἑλληνικῶν Τοπικῶν Σωματείων Ν. Ὑόρκης κ. Περικλῆς Λαντζούνης, ἀντιπροσωπεῖται Κοινοτήτων, Ὁργανώσεων καὶ Ἰδρυμάτων, ἀντιπρ. τῆς Νεολαίας μας καὶ πλῆθος κόσμου.

Ὁ Σεβ. ἀνέπεμψε πρὸς τὸν Ὑψιστον προσευχὰς καὶ δεήσεις ὑπὲρ τοῦ λαοφιλοῦς καὶ εὐσεβοῦς Προέδρου τῆς Συμπολιτείας κ. Αἰζενχάουερ, ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι τὴν χώραν κατὰ ξηράν, θάλασσαν καὶ ἀέρα Στρατιωτικῶν Δυνάμεων τῆς χώρας,

καὶ ἠυχῆθη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ἀγωνισαμένων καὶ πεσόντων ὑπὲρ ἐλευθερίας τέκνων τῆς.

Ὡμιλήσε δι' ὀλίγων ὁ Πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδίας Τοπικῶν Σωματείων κ. Π. Λαντζούνης.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Αἰδεσιμ. Κωνσταντῖνος Καζάνας, Ἱερατ. Προϊστάμενος τοῦ Καθεδρικοῦ, ὁμιλήσας λίαν ἐπιτυχῶς ἀγγλιστί.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ

Τὴν 17ην Ἰουνίου ἀνεχώρησεν Ἀεροπορικῶς διὰ τὴν πόλιν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρας. Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων ἔκειθεν πρόκειται νὰ μεταβῇ εἰς Ἰαπωνίαν καὶ Κορέαν ἐπὶ ἀποστολῇ παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων διήλθεν ἐκ τῆς πόλεως τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς τὴν 17ην Μαΐου, ἐγένετο δὲ δεκτὸς παρὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ μετὰ πολλῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, φιλοξενηθεὶς εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὀλιγομέρου παραμονῆς του ἐνταῦθα ὁ Σεβασμιώτατος Θυατείρων παρέστη εἰς τὰς ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων ἑορτὰς τῶν δύο ἰδρυμάτων μας, τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἐτέλεσεν τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς διαφόρους Ναοὺς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ἔδωκεν διάλεξιν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ περὶ τῶν ἐν τῇ Δυτικῇ καὶ Κεντρῷ Εὐρώπῃ Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΜΕΛΙΤΗΣ

Τὴν 25ην Ἰουνίου ἀφίκετο ἐκ Γενεύης, μέσῳ Λονδίνου, ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Μελίτης κ. Ἰάκωβος, μόνιμος ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῇ Κεντρικῇ Ἐδρᾷ τοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἐν Γενεύῃ. Ὁδὸς θὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἰς συνέδρια διαφόρων Ἐπιτροπῶν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.

Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Μελίτης ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀμερικῆς μετὰ πολλῆς τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης. Ἐγένετο ἐπίσης δε-

κτὸς μετὰ πολλῶν ἐκδηλώσεων ἑορτασμοῦ καὶ τιμῆς παρὰ τῶν Κοινοτήτων Ἀρχῶν Βοστώνης, ὅπου ἦτο ἰδιαίτερος γνωστὸς καὶ ἀγαπητὸς λόγος τοῦ ὅτι ἐπὶ ἔτη ἑχρημάτισεν Ἱερατικός Προϊστάμενος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Βοστώνης.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

—Στατιστικαὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους ἀποδεδεικνύουν, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν οἱ ὅποιοι ἐφοίτησαν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα ἠυξήθη. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Κοινοτήτων ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας καὶ τὴν κατανόησιν τῆς σημασίας τῆς διττῆς εὐρυτέρας μόρφωσιν τῶν παιδιῶν Ἑλληνικῆς καταγωγῆς ὡς πολιτῶν τῆς Χώρας αὐτῆς.

—Αἱ σημειωθείσαι μεταβολαὶ εἰς τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Προσωπικὸν τῶν Κοινοτικῶν Σχολείων εἶναι ἐλάχιστοι. Αἱ ἀπόφοιτοι τῆς Ἀκαδημίας Ἁγίου Βασιλείου, αἵτινες ὑπηρετοῦν καὶ ὡς Γραμματεῖς τῶν Κοινοτήτων, πληροῦν μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας τὰ δημιουργούμενα κενὰ ἐκ τῆς ἀποχωρήσεως, λόγω πολυετοῦς ὑπηρεσίας, τῶν παλαιότερων ἐκπαιδευτικῶν.

—Εἰς τὰ λειτουργοῦντα ἤδη Ἡμερήσια Ἑλληνοαμερικανικὰ Ἐκπαιδευτήρια προστίθεται ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ τὸ Ἡμερήσιον Ἐκπαιδευτήριον τῆς Μεγάλης Κοινοτήτος τῆς Ἀστορίας τῆς Νέας Ὑόρκης. Διευθυντὴς τοῦ Σχολείου αὐτοῦ διορίσθη ὁ καθηγητὴς κ. Κατσιματίδης, τυχὼν ἐσχάτως τοῦ Μ. Α. εἰς τὸ COLUMBIA UNIVERSITY. Τὸ ἀρίστον Διδασκῆριον, τὸ Προεδρεῖον καὶ οἱ κληρικοὶ τῆς κοινότητος, ἡ διέθυνοι καὶ τὸ ὑπ' αὐτὴν προσωπικὸν ὑπόσχονται νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς τὸν νέον τοῦτο ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα λειτουργίαν ἀρίστην καὶ ἐπιδόσεις ὅλως ἱκανοποιητικὰς.

—Τὸ Ἀν. Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον, συνελθὼν εἰς εἰδικὴν συνεδρίαν ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ, ἐμελέτησε τὸ Ἀναλυτικὸν Πρόγραμμα Διδακτικῆς Ὑλῆς, τὸ ὅποιον ἐτόιμασε ὁ Διευθυντὴς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων. Τὸ πρόγραμμα τοῦτο, τὸ ὅποιον θὰ ἐκδοθῇ συντόμως εἰς τεύχος, ἀναφέρεται εἰς τοὺς γε-

...τους σκοπούς της ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῇ Παιδείας, εἰς τοὺς εἰδικούς σκοπούς ἐκάστης σχολικῆς βαθμίδας, εἰς τὴν διδασκτέαν ὕλην καὶ τὰς σχολικὰς ἐνασχολήσεις, ὡς καὶ οἱ βασικὰς τινὰς μεθοδολογικὰς ἐνστάσεις.

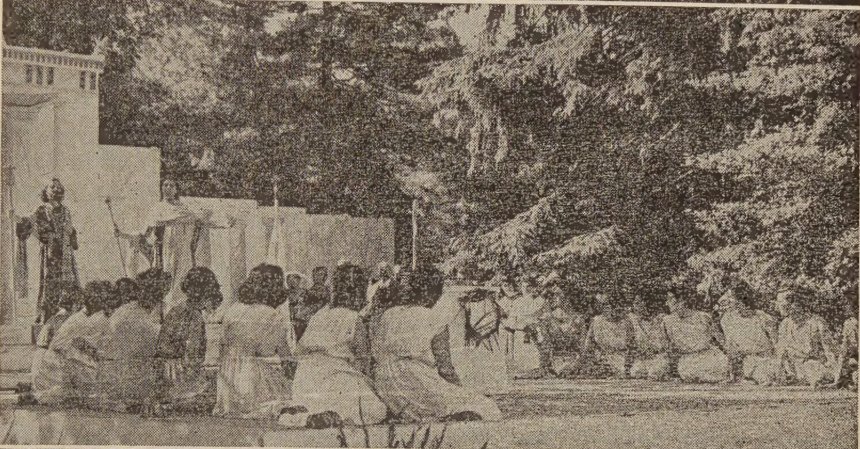
—Ἡ G.O.Y.A., ἡ γνωστὴ μεγάλη ὀργάνωσις τῆς Ἑλληνορθοδόξου Νεολογίας Ἀμερικῆς, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἐπιδεικνύουν διαρκῶς αὐξανόμενον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδευτικῆς καὶ πολιτιστικῆς προσπάθειας τῆς ὁμογενείας ἐν τῷ συνόλῳ τῆς, καὶ μελετῇ κατὰ τὸ ἐτήσιον συνέδριόν της, τὸ ὁποῖον συνέρχεται τὸν ἐποσηχὴ μῆνα εἰς LOS ANGELES, πρὸς συναφὴν πρὸς τὴν προσπάθειαν αὐτήν, προφανῶς δὲ θὰ λάβῃ ἐννοήσιμα θετικὰς πρὸς ἐνίσχυσίν της.

—Τὰ μεγάλα Πανεπιστήμια τῆς ἀμερικῆς, στρεφόμενα ἐμφανέστερον πρὸς τὴν μελέτην τῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν ἀξιῶν καὶ ἐνισχύοντα τὴν Ἑλληνικὴν Παιδείαν, αὐξάνουν διαρκῶς τὴν ὥραν διδασκαλίας τῶν σχετικῶν μαθημάτων. Συμφώνως μάλιστα πρὸς τοιαύτας ἐνδείξεις, συντόμως, πολλὰ τῶν Πανεπιστημίων αὐτῶν δὲν θὰ παρῶνται νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα τοῦ COLUMBIA UNIVERSITY καὶ νὰ συμπεριλάβουν οὕτω εἰς τὸ πρόγραμμά των τὴν συστηματικωτέραν διδασκαλίαν τῶν ἐκδηλώσεων τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος.

—Οἱ ἐνταῦθα ἀρμόδιοι ἐκπαιδευτικοὶ παρακολουθοῦν μετ' ἐνδιαφέροντος τὸ ἐπιδεικνυόμενον ἐνδιαφέρον πρὸς βελτίωσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐκπαιδευτικῶν πραγμάτων, ἐλπίζοντες δὲ ἐκ τῆς ἀποτέλει τῆς καθολικῆς μελέτης τοῦ ἁπλοῦ προβλήματος τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας θὰ προκύβουν ἀπόψεις καὶ αποφάσεις, αἵτινες δυνατόν νὰ ἐπηγερασθῶσι εὐνοϊκῶς πλεονεκτήματα τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Παιδείας.

—Εἰς εἰδικὴν τελετὴν εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐξῆλθεν τὸν ὁλυμπιεὺς καὶ εὐδόκιμον ἔργον τῆς διδασκαλίας Μαρίας Παληκάρη—ἐντοθα, ὁ δὲ Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Ν. Ὑόρκῃ κ. Κωνσταντῖνος Ροιανταφυλλάκος ἀπένευμεν εἰς αὐτὴν ἕκ μέρους τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τὸ Μετάλλιον Προνοίας.

—Αἱ «Ἐκδόσεις Ἀθηνῶν» συνιστῶντες ὅλως ἰδιαίτερος εἰς τοὺς ἐπιθυ-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔ. ΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ.

(1) Αἱ φοιτήτριαι τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολλεγίου χορεύουσαι Ἑλληνικοὺς χορούς. (2) Μία σκηνὴ ἀπὸ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Σοφοκλέους ἢ «Ἀντιγόνη». (3) Ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καθ' ἣν στιγμὴν ἐπιδίδει τὰ βραβεῖα εἰς τὰς φοιτητρίαις, αἱ ὁποῖαι διεκρίθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν σπουδῶν των.

μοῦντας νὰ ἐξοικειωθοῦν καλύτερον μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν πνευματικὴν ζωὴν. Αἱ ἐκδόσεις αὐταί, κατ' ἐξοχὴν ἐπιμελημέναι, ἀποδίδουν κατὰ τὸν πλέον ἄριστον τρόπον ἔργα τῆς Ἑλληνικῆς

τέχνης ὅλων τῶν ἐποχῶν. Οἱ ἐκπαιδευτικοί, οἱ κληρικοί, οἱ κοινοτικοὶ μας παράγοντες, προμηθεύμενοι τὰς ἐκδόσεις αὐτάς διὰ τὴν ἰδιωτικὴν των καὶ διὰ τὴν σχολικὴν καὶ κοι-

νοτικήν βιβλιοθήκην, αποκτοῦν ἀσφαλῶς ἓνα ἀπὸ τὰ πλέον ὠραία μέσα αἰσθητοποιήσεως τῶν Ἑλληνικῶν ἐκδηλώσεων εἰς τὴν περιοχὴν τῆς πέχνης.

ΚΑΤΗΧΗΤΗΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, ἐλειτούργησε καὶ ἐφέτος θερινὸν Κατηχητικὸν Φροντιστήριον εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀγίου Βασιλείου ἀπὸ τῆς 30ης Ἰουνίου μέχρι τῆς 14ης Ἰουλίου.

Εἰς τὸ Φροντιστήριον αὐτὸ ἐφοίτησαν τεσσαράκοντα Κατηχήτριαι, προερχόμεναι ἀπὸ γειτονικὰς καὶ ἀπομακρυσμένας Κοινότητας.

Αἱ φοιτήτριαι τοῦ Φροντιστηρίου παρηκολούθησαν μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου τὰ μαθήματα τοῦ ἐπισήμου προγράμματος. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς τελικῆς ἐξετάσεως ὑπῆρξαν κατ' ἐξοχὴν ἱκανοποιητικά.

Τὰ διδαχθέντα μαθήματα ὡς καὶ εἰς τὸ παρελθόν ἦσαν: 1. Ὁργάνωσις τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου (Καθηγητῆς κ. Ξ. Διαμαντόπουλος) 2. Εἰσαγωγή εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν (Καθηγητῆς κ. Ἐμμανουὴλ Χατζηεμμανουήλ) 3. Εἰδικὴ Διδακτικὴ τῶν Θρησκευτικῶν (Καθηγήτρια Κα Ἀρτεμὶς Ἐμμανουήλ) 4. Ψυχολογία τῆς Θρησκείας (Καθηγητῆς κ. Φ. Ἐμμανουήλ) καὶ 5. Μουσικὴ (Πρεσβ. Ν. Παλαιολόγου).

Ὁ Ἱερατ. Προϊστάμενος τῆς Σχολῆς Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Τιμόθεος Παντελάκος προΐστατο τῶν FORUMS τὰ ὁποῖα ὠργανώθησαν ἐπὶ τῇ βάσει ἐιδικοῦ προγράμματος πρὸς ἐπὶ λυσις ἀποριῶν καὶ προβλημάτων σχετικῶν μὲ τὸ περιεχόμενον τῆς Ἑλληνορθοδόξου Πίστεως καὶ λατρείας.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Φροντιστηρίου ἐπεσκέφθη τὴν Ἀκαδημίαν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ὁμιλήσας καταλλήλως πρὸς τὰς Κατηγήτριας. Πρὸς αὐτὰς ὠμίλησεν ἐπίσης ὁ νεοχειροτονηθεὶς Ἀρχιμ. Πανοσιολ. κ. Νεόφυτος.

Αἱ Κατηχήτριαι εἶχον τὴν εὐκαιρίαν ἐπίσης νὰ ἀκούσουν ἐιδικὰς διαλέξεις ἀπὸ τὸν Θεοφίλ. Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόραν, τὸν Ἱερατ. Προϊστάμενον τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Νέας Ὑόρκης Αἰδεσιμ. Κ. Καζάναν καὶ

τὸν Ἱερατ. Προϊστάμενον τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος Αἰδεσιμ. Ἰωάννην Ποῦλον.

Συμφώνως πρὸς εἰδικὸν ἐπίσης πρόγραμμα αἱ Κατηχήτριαι ἐπεσκέφθησαν διάφορα κέντρα ἱστορικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ μετέσχον πολλῶν ψυχαγωγικῶν καὶ ἐπιμορφωτικῶν συγκεντρώσεων.

Τὸ Φροντιστήριον ἐλειτούργησε ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ κ. Διαμαντοπούλου, Διευθυντοῦ τῆς Κατηχητικῆς Παιδείας, βοηθουμένου εἰς τὸ ἔργον τοῦ ὑπὸ τῆς Κας Γ. Ξ. Διαμαντοπούλου, Γραμματέως τῆς Ὑπηρεσίας αὐτῆς.

Αἱ φοιτήτριαι βαθύτατα ἱκανοποιημέναι τόσο ἀπὸ τὰς σπουδὰς των ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν των εἰς τὸ θαυμασίον περιβάλλον τῆς Ἀκαδημίας Ἀγίου Βασιλείου ἔσπευσαν νὰ ἐκφράσουν τὴν βαθεῖαν των συγκίνησιν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Μιχαήλ, χάρις εἰς τὰς φροντίδας τοῦ ὁποῦ κατέστη δυνατὴ ἡ ὀργάνωσις καὶ ἡ λειτουργία τοῦ Θερινοῦ αὐτοῦ ἀνωτέρου Κέντρου μετεκπαιδεύσεως τοῦ Προσωπικοῦ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων. Αἰσθήματα ἀνάλογα ἐξεδήλωσαν ἐπίσης πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Σχολῆς, τοὺς Καθηγητὰς καὶ Καθηγήτριας ὡς καὶ τὸ Προσωπικὸν τοῦ Ἰδρύματος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

—Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πανηγυρικῆς ἐορτῆς τῶν ἐξετάσεων τῆς Ἀκαδημίας ἐκυκλοφόρησε καὶ τὸ Λεύκωμα τῶν φοιτητριῶν τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀκαδημία 1957». Τὸ Λεύκωμα αὐτοῦ, πλουσιώτατον εἰς ἐμφάνισιν, δίδει μίαν εἰκόνα τῶν σκοπῶν τοῦ προγράμματος σπουδῶν, καὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολλεγίου τῆς Ἀκαδημίας. Μὲ τὰς ὑπερεκατὸν εἰκόνας του αἰσθητοποιεῖ ἐπίσης τὰς ἐνασχολήσεις καὶ τὴν ζωὴν τῶν φοιτητριῶν τοῦ τμήματος αὐτοῦ κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν ἔτος. Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἡ ἐπετηρὶς τοῦ ἔτους τούτου ἀποτελεῖ συνδυασμὸν συνοπτικοῦ Καταλόγου καὶ Λευκώματος τοῦ Κολλεγιακοῦ Τμήματος τῆς Ἀκαδημίας. Ἡ ἐπετηρὶς, τῆς ὁποίας ἡ ἔκδοσις ἤρchiσεν ἀπὸ τετραετίας, ἐκδίδεται ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε τελειοφίτων τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολλεγίου μὲ συνεργασίαν ἐιδικῆς ἐπιτρο-

πῆς ἐκ φοιτητριῶν τῶν ἄλλων τμημάτων καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Κατηχητικοῦ Συλλόγου, ἐκπροσωποῦντο ὑπὸ ἐνὸς τῶν Καθηγητῶν (CHAIRMAN τῆς Ἐπιτροπῆς. (Ἐκπρόσωπος τοῦ Κατηχητικοῦ Συλλόγου κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ὅπως καὶ κατὰ τὰ προηγούμενα, ἦτο ὁ Καθηγητῆς καὶ συγχρόνως Διευθυντῆς τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ» κ. Ἐμμανουὴλ Χατζηεμμανουήλ).

—Ὡς πληροφоруόμεθα ἐκ τοῦ ἡμερησίου τύπου, μία ἐκ τῶν σπουδαιότερων ἀποφάσεων τοῦ τελευταῖως συνεληθέντος ἐν Μιλουάκῃ Παναρκαδικοῦ Συνεδρίου εἶναι «Ἡ ἀνέγερσις Σχολικοῦ κτιρίου εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀγίου Βασιλείου, ἀξία 50.000. δολλ.»

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς Παναρκαδικῆς Ὁμοσπονδίας χαιρετίζομεν μὲ ἰδιαιτέραν συγκίνησιν καὶ εὐχόμεθα, ὅπως τὸ παράδειγμα τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς ὀργανώσεως μιμηθοῦν καὶ ἄλλαι, ἵνα καταστῇ δυνατόν νὰ ἀποκτήσῃ ἡ Ἀκαδημία τὸν τύπον τοῦ Σχολικοῦ κτιρίου ποῦ αἱ ἀνάγκαι τῆς ἐπιβάλλουν.

—Τὴν 7ην Ἰουλίου ἐπεσκέφθη τὴν Ἀκαδημίαν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαήλ μετὰ τοῦ νεοπροχειρισθέντος Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Νεοφύτου Σπυρογιαννάκη, πρ. Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τὴν 7ην Ἰουλίου, Κυριακὴν, ἐτελέσθη ἡ Θεία Λειτουργία εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Σχολῆς ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιεπισκόπου Νεοφύτου, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστη συμπροερχόμενος εἰς τὸ Ἱ. Βῆμα τοῦ Ναοῦ ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαήλ καὶ ὁ Ἱερατ. Προϊστάμενος τῆς Ἀκαδημίας Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Τ. Παντελάκος.

Παρέστησαν δέ: Ὁ διευθυντῆς καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς Ἀκαδημίας, αἱ κατηχήτριαι τοῦ ἀνωτάτου Κατηχητικοῦ Φροντιστηρίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ποὺ ἐλειτούργησε εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, καὶ πλῆθος κόσμου. Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Νεόφυτος ὠμίλησεν ἐπιτυχῶς ἐπὶ τοῦ θέματος «Πίστις».

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Τὸ Γραφεῖον τοῦ Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ λαμβάνη καταστάσεις νέων συνδρομητῶν, τοὺς ὁποίους ἐνέγραψαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἱερεῖς τῶν Κοινοτήτων μας νὰ ἐνε-

ATTEND CHURCH SERVICES...

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you...

BIRMINGHAM, ALA.

THE TRINITY 307 So. 19th Street
THE CROSS 725 No. 25th Street
 Rev. E. Bouyoucas Tel. 7-4388
 Divine Liturgy and Sunday School 10:30
 A.M.—12 N.; Greek School 4-6 P.M. daily

BOSTON, MASS.

ANGELISMOS Parker & Ruggles Sts.
 Rev. John Zannetos Rev. P. Kyriacos
 Rev. G. Boccopoulos
 Divine Liturgy 10:30 A.M.—12:15 P.M.
 Sunday School 9:00—10:30 A.M.
 Greek School 3:15—5:15 P.M. daily

CORONA, N. Y.

THE TRANSFIGURATION OF CHRIST
 98-13 38th Ave., Corona 68, N. Y.
 Rev. E. Tselentakis HAvermeyer 9-8901
 Divine Liturgy 11:00 A.M.—12:30 P.M.
 Sunday School 9:00—10:00 A.M.
 Greek School 3:00—5:00 P.M.

DETROIT, MICH.

ST. NICHOLAS 17400 Secord Blvd.
 Rev. Chris W. Hadgigeorge Tel. TO 8-1844
 Divine Liturgy 11:00 A.M.
 Sunday School 11:00 A.M.
 Greek School 4:30—6:00 P.M.

HARRISBURG, PA.

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
 P.O. Box 1232
 Rev. George Giannaris
 Church's Tel. CEder 2-1112
 Divine Liturgy 10:30 A.M.
 Sunday School 9:45 A.M.

PEORIA, ILL.

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
 Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8082
 Divine Liturgy 10:20 A.M.
 Sunday School 10:00 A.M.
 Greek School 4:30 P.M. daily

WAUKEGAN, ILL.

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
 Rev. P. K. Mitsis Tel. ONtario 2-9598
 Divine Liturgy 11:00 A.M.
 Sunday School 10:00—11:00 A.M.
 Greek School 4-6 P.M., four days a week

WASHINGTON, D. C.

ST. SOPHIA CATHEDRAL
 36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
 Tel. FE 3-4730
 Rev. Aim. Laloussis Rev. J. Tavlarides
 Divine Liturgy 10:30 A.M.—12:00 M.
 Sunday School 10:30 A.M.—12:00 M.
 Greek School 3:30—6:00 P.M. daily

CANTON, OHIO

ST. HARALAMBOS, 600 Walnut Ave., S.E.
 Church's Tel. GL 4-7278
 Very Rev. T. P. Theophilopoulos
 Orthros 9:00 A.M.
 Divine Liturgy 11:30 A.M.
 Sunday School 10:00 A.M.
 Greek School 4:30—6:30 P.M.

οὖν κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῆς Ἱε-
 ρῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κατὰ τὴν Ἐβδό-
 μιν τοῦ Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ,
 19 Μαΐου. Πλήρης κατάλογος
 δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἐπόμενον φύλ-
 λον.

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Ὁ Ἱερατικός Σύνδεσμος τῆς Γῆς
 τῆς ἐπισκοπικῆς περιφέρειας συνήλθεν
 ἐν Γενικῇ Συνέλευσιν εἰς ΜΑΝ-
 ΤΕΣΤΕΡ, Ν. Η. τὴν 13ην Ἰουνίου.
 Κατὰ τὰς συνεδριάσεις ἐτέθη ὑπὸ
 τῶν ἐκτελεστικῶν καὶ διεπιστώθη
 ἡ ἀνάγκη δημιουργίας ραδιοφωνικοῦ
 προγράμματος. Διωρίσθη ἡ ἐπιτροπὴ
 καὶ τὴν σπουδὴν τοῦ θέματος τούτου.

BFC NEWS

In the Publication of the BFC News
 we read the following:

NATIONAL RADIO PULPIT—NBC

Sundays—10:00 a.m., EDT. A new
 voice comes to this oldest continuous

religious radio program on July 7th,
 when The Very Reverend Leonidas
 C. Contos, Dean of St. Sophia Cathe-
 dral, Greek Orthodox, Los Angeles,
 California begins a nine week series.
 The chairman of the Los Angeles

Federation of Churches, this dynamic
 and dedicated young churchman is
 an accomplished musician and con-
 ducted a weekly half hour Vesper
 program over KDKA for a year.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΩΝ

Ἡ Ὁμοσπονδία Φιλοπτῶχων 4ης Ἐπι-
 σκοπικῆς Περιφέρειας.

Εἰς συνεδρίασιν τοῦ Συμβουλίου
 τῆς Ὁμοσπονδίας Φιλοπτῶχων Ἀδελ-
 φοτήτων, ἥτις ἔλαθεν χώραν εἰς τὴν
 Ἐπισκοπὴν τοῦ LOS ANGELES ὑπὸ
 τὴν Προεδρείαν τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκό-
 που Ὀλύμπου κ. Δημητρίου κατηρ-

τίσθη τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν
 καὶ ὁ κατάλογος τῶν θεμάτων τοῦ
 Περιφερειακοῦ Συνεδρίου Φιλοπτῶ-
 χων, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ συνέλθῃ
 τὴν 27ην—29ην Ἰουλίου εἰς DENVER,
 COL. Τοῦ Συνεδρίου θὰ προεδρεύσῃ
 ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου καὶ
 ἡ Ἀντιπρόεδρος Κα Φωτεινὴ Εὐ-
 σταθίου.

KIANIS PRESS

THE EASTERN (GREEK) ORTHODOX COMMUNITY PRINTERS & PUBLISHERS

- CHURCH STATIONARY
- YEAR BOOKS
- CHURCH PROGRAMS
- JOURNALS
- COMMUNITY MAGAZINES

ALL PRINTING IN GREEK & ENGLISH
RELATED TO CHURCH ACTIVITIES.

WRITE OR CALL:

KIANIS PRESS
2221 UTICA AVENUE
BROOKLYN 34, N. Y.

TELEPHONE: CLOVERDALE 2-2439

WE EXECUTE ORDERS BY MAIL
— WHEREVER YOU ARE —